

Iosif D. Agapitos

Sfântul Nectarie
– Sfântul iubirii –

(minuni necunoscute)

PROLOG

De multe ori, de foarte multe, ori în Sfânta Evanghelie este scris că Domnul Iisus i-a vindecat pe bolnavi numai cu un cuvânt al Său. A vindecat pe mulți bolnavi aduși, pe paturile pe care zăceau, de rudele lor pînă acolo unde auzeau că se afla El: în sate și în orașele, în locuri publice, în piețe sau în pustie. Pe toți îi vindeca. Lucra, vedeți, însăși Iubirea, Atotînțeleptul și Atotputernicul Dumnezeu. Iar oamenii se bucurau și se mi nunau și slăveau numele Său.

Domnul a făgăduit să dăruiască acest har neîmputinat al iubirii și al vindecării bolilor acelora care vor crede în El

Sfântul Nectarie a avut de mic copil mare credință în Dumnezeu (după cum veți vedea din primele pagini). Credință în Dumnezeu și dragoste pentru semenii săi. De aceea, a fost dăruit de Cel de Sus cu puterea de a vindeca în tot ceasul tot felul de boli. Multe, foarte multe sînt minunile lui. Noi, în această mică broșurică, vom prezenta doar cîteva care s-au întîmplat unor oameni cunoscuți de noi. Ele vor fi scrise în cuvinte puține, deși fiecare dintre ele ar fi putut să devină o întregă carte.

Le scriem pentru a-i mulțumi Sfîntului Nectarie și pentru ca și alți oameni să afle despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu ce se petrec în zilele noastre. „Iisus Hristos, ieri și astăzi și în veacul veacului.” „Minunat este Domnul întru sfinții Săi.” Pentru ca oamenii să ceară ajutor în greutate, în nevoi și în boli și să vadă încă o dată că Dumnezeu și sfinții Săi sînt alături de noi.

I.D.A.

DIN VIAȚA SFÎNTULUI

Scrisoarea micului Anastasis

Domnul Temistocle vindea tablouri, rame și mărunțișuri în prăvălioara lui din Constantinopol. Își iubea mult familia și se chinuia să-și vîndă „nimicurile”, ca să poată sătura cele cinci guri flămînde. Deschidea prăvălia dis-de-diminează, își făcea semnul crucii privind spre biserica Sfînta Sofia, atîrna ramele în cuie pe pereții din afară, lîngă ușa magazinașului, ștergea praful care se așeza din gros pe picturi – prăvălioara se găsea pe o străduță strîmtă, nepietruită – și așa își aștepta clienții. Domnul Temistocle era un om bun, dintre cei care simt durerea celuilalt. Cînd intra vreun școlărel să ia o bomboană, omul gîndea în sinea lui: „Sărăcuțul, este galben ca ceara. Cine știe ce mănîncă...” Cunoștea bine fața sărăciei, după cum cunoștea și sufletul omului, cu bunele și cu relele sale.

Dintre toți copilașii de prin vecini, cel mai mult ținea la un băiețel blînd și cuviincios, pe nume Anastasis, care trăia singur-singurel într-o cămăruță, peste drum de casa lui. Bietul de el, cu noaptea în cap pleca și cu noaptea în cap se întorcea. După fața-i trasă și după hainuțele și ghetuțele rupte, ușor puteai să vezi că de-abia dacă avea ce să mănînce.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Într-o dimineață de iarnă, domnul Temistocle se îndrepta spre prăvălioară. Era frig și zloată și mergea strângându-și pe el paltonul, când deodată îl vede pe micul Anastasis apropiindu-se pe trotuarul celălalt.

– Unde te duci, Anastasis? Ai alt drum astăzi? Nu te duci la lucru? Măi băiețelule, o să răcești. Nu ești îmbrăcat gros.

– Mă duc la poștă să duc niște scrisori.

– Dă-mi-le mie, tot trec eu acum pe la poștă. Hai, fugi înapoi la lucru, că o să răcești afară.

– Vă mulțumesc mult, domnule, spuse micuțul dîrdîind de frig.

Ce-i veni domnului Temistocle, că se uită pentru cine sunt scrisorile. Una era pentru un negustor, alta pentru o fabrică de tutun, a treia era... CĂTRE DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS, ÎN CER. Se opri locului și începu să zîmbească.

– Săracul băiețel! Ia să văd ce cere.

Deschise scrisoarea și citi:

“Hristoase al meu,

*Hainele mi s-au rupt, pantofii mi s-au stricat și mi-e frig. Din ce-mi dă stăpînul nu-mi ajunge nici de mîncare. N-am reușit să trimit aproape nimic mamei mele, care este săracă. Ce mă fac acum? Cum ies eu din iarnă, Doamne? Ajută-mă! Mă închin Ție.
Robul Tău, Anastasis.”*

– Comoară scumpă... spuse domnul Temistocle și plecă spre casă. Pregăti un pachet cu haine călduroase de iarnă – flaneluțe, un palton, pantofi, șosete de-ale copiilor lui – și se duse apoi la poștă.

Peste două zile, îl și văzu îmbrăcat în hainele călduroase. Îi veneau numai bine. Ochii copilului străluceau

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

de bucurie. Ba luase pe chip și o rază de lumină tainică; căci cine poate ști câte nu și-au spus seara la rugăciune Domnul și micuțul Său rob!...

Domnul Temistocle s-a bucurat mult văzându-l fericit pe băiețel. Nu avea însă cum să-i treacă atunci prin gând că Anastasis va ajunge cândva Sfântul Nectarie, făcătorul de minuni... De unde să fi putut bănuși...

CÎTEVA DIN MINUNILE SFÎNTULUI NECTARIE

Mama cu cei patru copii

Satul Digheliotica se află la o oră de mers de Marea Egee. Este mai degrabă un cătun cu douăzeci, douăzeci și cinci de case țărănești împrăștiate.

Într-una din aceste case locuia Gheorghia Apostolopoulos cu bărbatul ei, Kostas, și cu cei patru copilași ai lor. Fiind o bună gospodină, se scula dimineată ca să pună casa în ordine. Își trezea apoi copilașii și îi îngrijea. După aceea, îngenunchea în fața icoanelor și așeza alături de ea pe Olga, pe Evanghelița și pe băiețel, iar pe cea mai mică o ținea în brațe. Și astfel își făceau cu toții rugăciunea de dimineată. După ce se rugau, mama își lua copilașii aproape de ea, îi privea în ochi cu dragoste și revărsa în sufletele lor fragede credința și dragostea pentru Tatăl Ceresc și pentru sfinții Lui. Celei mai mici îi vorbea într-o limbă pe care numai mamele știu să o grăiască. Lua apoi cu degetele ei blinde mîna grăsuță a fetei și o învăța să-și facă cruce.

– Așa să strîngi degetelele, păpușica mea. Întîi duci mîna la frunte, apoi jos pe burtică, sus, la dreapta și la stînga. Așa, bravo, fetița mea.

Le dădea apoi copiilor să mănînce, îi săruta și se ducea să-și ajute bărbatul care muncea de cu noapte la cîmp. La amiază, se întorcea acasă să-și vadă copiii, să-i pună din

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

nou să mănânce și apoi iarăși se ducea la cîmp pînă ce cobora soarele și începea să se întunece. Seara, întorcîndu-se, trecea pe la bisericuța satului, unde aprindea candelile și se ruga aducînd mulțumire lui Dumnezeu.

Gheorghia era o femeie săracă, însă, alături de familia ei, ea era fericită. Slavă Domnului pentru toate!

* * *

O boală cruntă, care veni pe neașteptate îi făcu însă fericirea mii fărăime. Îi apăru ca din senin o tumoare, iar durerile îi răpiră și ultimul strop de liniște.

S-a dus la doctor, în Eghio. Acesta însă, înțelegînd cît de gravă era boala, i-a spus să meargă la Atena, la doctorii cei mari. Inima bieteii femei s-a frînt. Copilașilor le spuse că se duce cu niște treburi la Atena. Îi luă din nou și îi așeză în fața icoanelor. Celei mai mici îi spuse să-și facă semnul sfînt al Crucii, iar pe cei mai mari îi îndemnă să se roage fiecare așa cum fusese învățat. Îi sărută apoi pe rînd și plecă cu ochii în lacrimi spre Spitalul Bombola din Atena.

Acolo i-au făcut tot felul de analize. Doctorul din Eghio nu se înșelase... A făcut operație după operație. A fost trimisă apoi la un alt spital. În cele din urmă, medicii l-au chemat pe bărbatul Gheorghiei și pe un văr de-al ei, care se îngrijea și el de bolnavă și le-au spus clar:

– Are o formă extrem de gravă de cancer. Luați-o să moară acasă.

Și astfel biata Gheorghia se întoarse la căsuța ei. Zăcea acum în pat pe jumătate moartă. Nu-i trebuia nici mîncare, nici nimic. Dar pe chipul ei îngălbenit încă se mai întrezărea o rază de nădejde. Copilașii îi stăteau tot timpul prin preajmă, iar ea le repeta mereu cu voce stinsă:

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

– Hai să ne rugăm. Așa păpușica mea, du mînuța la frunte.

Și copilașii îngenuncheau în jurul ei, își îndreptau ochișorii spre icoane și se rugau.

– Doamne Iisuse, fă bine pe mama noastră!

Dar ea se simțea din ce în ce mai rău. Trupul i se umplu de umflături și, din zi în zi, gîtul i se închidea. Abia dacă i se mai auzea vocea.

– Rugăciune, copilașii mei, rugăciune... abia reușea să mai rostească, dar raza de nădejde nu i se stingea de pe chip.

* * *

Era o seară de noiembrie. Vîntul intra în odaia bolnavei făcînd să tremure flăcăruia candelii, gata să se stingă la fel ca și viața ei...

– Ru-gă-ciu-ne... mai rosti o dată stins, abia dacă se auzi, după care adormi.

Copiii însă nu încetau să se roage, aplecați asupra trupului mamei lor.

– Dă Doamne să nu moară măicuța! Ce-o să se aleagă de noi? Măicuță!...

Nu peste mult timp, Gheorghia deschise ochii. De această dată erau doi ochi veseli și plini de viață.

– L-am văzut! rosti ea fără nici o piedică în voce; ca atunci cînd era sănătoasă. L-am văzut pe Sfîntul Nectarie, care mi-a spus că m-am făcut bine!

– Și eu l-am văzut, mamă, pe Sfîntul din icoană, spuse Evghenia.

– Kostas, Kostas! strigă femeia către bărbatul ei. M-am făcut bine!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

– Ba mie-mi pare că nu te-ai făcut deloc bine, îi răspunse el din patul unde se odihnea.

– M-am făcut bine, Kostas. Mi-e foame!

Acesta se sculă anevoie din pat și își privi cu mirare nevasta. Nu mai avea pe față nici urmă de umflătură, ochii îi străluceau și vorbea cu ușurință.

Femeia se ridică atunci din pat spunînd:

– M-am făcut bine! Slăvit să fie numele Tău, Doamne!

A doua zi de dimineață, Gheorghia făcu o plimbare de o oră, mergînd pînă la Eghio, unde era doctorul ei. Acesta, de cum o văzu, rămase uluit de mirare. Nu-și putea crede ochilor.

– Te-ai făcut bine, Gheorghie! Mergi acasă sănătoasă.

* * *

Au trecut trei ani din acea zi mare. De atunci și pînă astăzi, Gheorghia Apostolopoulos trăiește și împărățește în casa ei, înconjurată de coplilași, și în fiecare seară aprinde candelile bisericuței din sătuc și cîntă Domnului imnuri de slavă.

Notez din nou adresa ei. Poate are nevoie vreun cititor de ea:

Gheorghia

Apostolopoulos, Digheliotica Egiou, Grecia.

Micuța Sofica

Sofica era o fetiță drăgălașă. Brunetică cu ochii negri, cu două cordelițe albe în păr și cu un zîmbet cald, era bucuria cea mare a mamei ei. Mereu o ridica sus pe brațe, își apropia buzele de chipul ei drăgălaș și îi lăsa pe obrăjor un sărut dulce matern.

– Sofica mea, rostea mama din adîncul sufletului ei și își strîngea copilul în brațe.

Într-una din zile, mama observă un semn roșu pe obrăjorul catifelat al Soficăi, acolo unde își lăsa ea sărutările. Se uită bine și cercetă cu degetele.

– N-o fi nimic, spuse.

A doua zi, însă, zi semnul crescuse. Biata femeie se neliniști.

– Ce să fie oare?

Pata roșie se făcuse în câteva zile o crescătură destul de mare de carne. Gînduri negre ca niște șerpi veninoși cuprinseseră sufletul mamei. Își luă fetița și o duse pe la doctori. Aceștia i-au spus fel și fel de lucruri. În sfîrșit, a ajuns cu copilul la o doctoriță pediatru care era conferențiar universitar. Aceasta luă fetița și o examină cu multă atenție și dragoste.

– Trebuie să facem o mică operație, spuse doctorița, trebuie să o deschidem. Altfel vor apărea complicații.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Dar femeia nici nu vru să audă de asemenea lucru. Să rămînă fetița ei cu un semn pe față pentru toată viața? Își luă copilul și plecă. Dar răul nu dispărea. Așa că din nou a trebuit să o ducă la doctor.

– Doamnă Despina, trebuie să facem intervenția chiar astăzi. Acum! Dacă nu, în seara asta o să se deschidă, vă repet, și eu n-o să port nici o vină.

Mama fetei începu să plîngă, dar nu luă nici o hotărîre. Își luă copilul în brațe și plecă acasă. Bărbatul ei era plecat, așa că o chemă la dînsa pe sora ei, Evanthia, pentru că parcă simțea nevoia să-și împartă necazul cu cineva. Aceasta veni și se amărî mult cînd află vestea. Au stat și au vorbit despre copil pînă noaptea tîrziu. Veni apoi ora să se culce. Dar o idee ca o lumină trecu prin gîndul Evanthiei. Își aduse aminte că lăsase mai demult la icoanele surorii sale o sticluță cu ulei de la Sfîntul Nectarie din Eghina. Se duse deci și luă uleiul, după care cele două surori s-au rugat din toată inima. Apoi Evanthia făcu cu uleiul sfințit semnul Sfintei Cruci pe obrăjorul Soficăi.

– Sfinte Nectarie, fă o minune și cu această copilă nevinovată, rosti ea cu toată ființa ei.

Apoi, cele două surori au așezat copilul între ele și s-au culcat. Să fi fost miezul nopții cînd amîndouă s-au trezit dintr-o dată speriate. Fetița dădea din mîini și din picioare și striga:

– Vava mea (adică buba mea)!

– S-o fi deschis, așa cum a spus doctorița, strigară amîndouă într-un glas, și-o să aibă complicații!

Aprinseră în grabă lumina și cercetară îngrijorate obrazul fetiței. Dar nici una, nici cealaltă nu a mai văzut crescătura de carne. S-au uitat pe celălalt obraz: nimic! Au sărit ca

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

arse. Au dus copilul lângă lumină. Nici urmă de roșeață. Obrăjorul micuței era delicat și fără cusur ca și înainte.

– Mare ești Doamne! rostiră mama și mătușa micuței cu voce tremurândă.

Cînd se luminează de ziuă, au dus fetița la doctoriță. Aceasta o văzu, o examinează cu degetele după care își făcu smerită semnul crucii.

– Este o minune!

Și a fost cu adevărat o minune izvorîată din iubirea de oameni a Sfîntului Nectarie.

Sofica tremină acum scoala primară și este o fetiță drăgălașă și binecuvîntată. Merge des pe la mătușa ei care stă pe strada Lerou nr.6 (telefon 829 475). Aceasta o ia în brațe și o sărută pe obrăjor cu multă dragoste, dar și cu smerenie. Vedeți doar, acela este locul minunii!

Părintele Eustație

Părintele Eustație avea în jur de optzeci și cinci de ani. Era acum pensionar, dar fusese și preot și învățător la un loc. Seara slujea vecernia în bisericuța cu hramul Sfântul Eustație pe care o ridicase în sătucul lui, Harakopi Kimis din Evia. „Rugăciunea mea voi înălța către Domnul...”, glăsuia preotul ducînd o mîină pe piept, deasupra epitrahilului, și cu cealaltă tîmîind Sfînta Masă, sfintele icoane ale Domnului Hristos, ale Maicii Sale și ale sfinților zugrăviți de jur împrejur. Se oprea și se închina în fața fiecărei icoane, luînd pentru o clipă pe chip o expresie diferită, după sfîntul pe care îl privea. Ai fi zis că spunea ceva la fiecare și că fiecare îi spunea cîte ceva. Acum îl vedeai stînd ca un ostaș în fața împăratului Hristos, acum avea un aer rugător, ca de copil, în fața Maicii Domnului. Mai apoi, lua în privire ceva ce aducea a gelozie nevinovată în fața marelui sihastru al pustiei, Sfîntul Ioan Prodromul, iar lîngă el privea cu blîndețe, și rugător parcă, către Arhanghelul Domnului. După aceea, rînd pe rînd, trecea prin fața fiecărui sfînt, a fiecărui prieten al lui Dumnezeu, și chipul i se lumina de raze de nădejde. Mai apoi, se oprea în fața unei icoane care-l bucura atît de mult, ca prezența unui prieten drag. Ai fi zis că dădea bună seara sfîntului din icoană și că aștepta să i se răspundă, aștepta să audă din nou vocea cunoscută, blîndă, liniștită și cuviincioasă: „Bună seara, părinte Eustație”. Și cu

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

adevărat îl cunoscuse pe sfântul din icoană. L-a văzut și a fost sub arhieria lui în Halkida, pe vremea când era tânăr. Și astăzi părintele Eustație parcă mai aude cuvintele bine meșteșugite ale Sfântului. Și astăzi parcă vede aievea ochii lui mari, albaștri și frumoși, cu privire îngerească. Acest sfânt era Sfântul Nectarie.

Părintele Eustație intra apoi din nou în altar și rostea pomelnice cu atâtea și atâtea suflete care îi erau ca și copiii lui. Vezi bine, doar fusese și învățător și preot. Invățase carte și dăscălise cu povețe mii de suflete, mii și mii botezase, miruise, mărturisise, împărtășise, cununase, blagoslovisse. Și mai erau apoi și copiii lui, băieții și fetele din Atena și de aiurea și copiii copiilor lui, generații de generații. Și mai erau și sufletele cunoscuților și prietenilor adormiți alături de sufletul preotesei sale.

Iar când intra în altar, bunul levit uita de el. Se găsea parcă și pe pământ și în cer, între biserica luptătoare și cea triumfătoare. Când pășea pe podeaua altarului, când se afla parcă fără trup printre îngeri...

Părintele Eustație termina mereu slujba noaptea târziu. Își făcea pentru o ultimă dată semnul crucii din ușa boltită a bisericiței, stînd cu fața spre altar și, după ce-și purta încă o dată privirea peste icoanele cu chipuri sfinte și iubite, ieșea în curte, sub bolta cerului, în miresmele muntelui. „Slăvite să fie lucrurile mîinilor tale, Doamne”, îl mai auzai rostind și pornea apoi spre chiliuța lui unde viețuia singur ca un adevărat schimnic postitor. Doar văduva fiului său mai trecea pe la el și se îngrijea de puținele lui nevoi.

* * *

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Într-o dimineață, părintele Eustație tocmai terminase utrenia și ieși în curte să se bucure de lumina și de căldura plăcută a soarelui. Sufletul îi era plin de pace și de bucurie. Sprinten, se îndreptă spre chilie să guste ceva. Dar, dintr-o dată șovăi, alunecă și căzu. Simți în picior o durere cruntă. Încercă să se miște, să se ridice, dar durerea îi străpungea ca un cuțit carnea și oasele, pînă la măduva lor. „Doamne Atotputernic!” strigă. Încercă din nou să se miște, dar durerea îl săgetă. Așa că fu nevoit să rămînă locului. Durerea însă era mare și acum îl săgeta și cînd nu se mișca. Bătrînul își întoarse privirea spre bisericuța Sfintului Eustație, căutînd spre icoane, chiar dacă ușa lăcașului era închisă, căci duhul, în zborul lui, nu se împiedică de cele văzute. Și iarăși se opri pentru o clipă – de astă dată numai cu sufletul – în fața fiecărui chip sfînt din biserică și în durerea lui le cerea ajutor.

– Bună ziua părinte Eustrație, îi păru a-i spune Sfîntul Nectarie.

– Bună ziua, Sfîntul meu drag. Mă doare. Tare mă mai doare. Ajută-mă, Sfînte tămăduitor.

Bietul preot a rămas jos la pămînt în dureri și vaiete pînă ce a apărut văduva fiului său.

– Ce-ați pățit părinte, ridicati-vă.

– Mă doare, nu pot să mă mișc.

Femeia ceru îndată ajutor și au venit și l-au ridicat pe bunul slujitor al lui Dumnezeu și l-au dus și l-au așezat în pat. După toate astea, s-a simțit oarecum mai bine, dar durerile nu încetau.

Așa trecu ziua. Veni apoi seara. Părintele Eustație suferea în continuare, dar cu sufletul se întoarse din nou în mica lui bisericuță, unde înălță în gînd cîntări bisericesti și tămîie sfîntele icoane și le privi iarăși schimbîndu-și pe rînd

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

expresia feței. Și iată că din nou ajunse, chiar dacă numai cu gândul, în fața sfântului pe care-l cunoscuse în Halkida. Și în ochii suferindului parcă se vedeau ca într-o oglindă ochii mari, frumoși și albaștri ai Sfântului.

– Mă doare, Sfinte Nectarie. Ajută-mă.

A doua zi dis-de-dimineasă, sosi băiatul părintelui din Atena împreună cu un doctor specialist. Fusese anunțat prin telefon despre cele întâmplate de văduva fratelui său. Au intrat cu toții în chilia preotului. Fiul privi chipul și mâinile binecuvântate ale tatălui său care se vedeau de sub așternut. Picioarele îi erau acoperite de cuvertură. Se aplecă, îi luă și-i sărută mâna dreaptă.

– Bună-ziuă, tată. Vă doare? V-am adus doctorul.

– Bună-ziuă, copilul meu. Ce mai faceți cu toții? Sunteți bine? Nevasta ta, copiii, surorile tale? Eu mă rog pentru voi toți.

– Stați mai întâi să vă vadă doctorul piciorul.

– Să-l vadă.

– Are o fractură gravă cu luxație. Trebuie transportat de urgență la Atena pentru tratament, spuse doctorul.

– Pregățiți-vă, tată, o să vă iau cu mașina.

– Lasă-mă aici, copile. Cum să merg eu în oraș? O să rămân lângă bisericuța mea, lângă sfinții mei și ei or să mă ajute.

A insistat fiul cât a insistat, l-a rugat, dar nu l-a clintit din loc.

– Spune surorii tale sa-mi trimită un pic de ulei din candelile Sfântului Nectarie. Iar tu mergi cu bine. Ai binecuvântarea mea.

A plecat omul puțin tulburat.

– Mă iertați domnule doctor, dar nu e cu putință să-l conving.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

– O să sufere mult. Și apoi, vedeți...și vârsta lui înaintată...

Trecu ziua, veni apoi seara iar bătrînul tot în pat petrecea. Și chiar dacă trupul îi zăcea, cu gîndul intră iarăși în bisericuță. Și încă o dată se opri în fața Sfintului cu privire îngerească, de astă dată însă cu mai mult curaj. Vezi bine, doar se cunoșteau.

– Sfinte Nectarie, te rog din suflet, fă-mă bine, spuse cu toată ființa lui.

Săvârși apoi în gînd vecernia după tot tipicul și iată că-i fu adus și uleiul sfințit pe care-l ceruse. I-l trimisese în aceeași zi fiica lui din Atena. Luă sticluța cu mîinile lui preoțești, o duse cu evlavie la buze și o sărută. Își descoperi apoi piciorul, luă puțină vată din pachetul pe care îl avea de la nevasta fiului său și vărsă puțin ulei pe ea. Apoi se aplecă și făcu pe piciorul bolnav semnul Făcătoarei de Viață Cruci a Domnului intonînd:

*„Pe steaua cea nouă și strălucitoare a Ortodoxiei,
Pe cel ce este al Bisericii nou zid de apărare
Cu bucurie în inimi să îl laudăm.
Căci slăvit fiind de lucrarea Duhului,
Izvorăște tămăduiri și har bogat.
Pentru aceea îi strigăm: bucură-te Părinte Nectarie!”*

Sărută din nou sticluța, o dădu femeii, după care își primi modesta cină. Un somn dulce îi închise pleoapele și o liniște sfîntă i se așternu pe chip. A adormit și s-a odihnit ca un prunc.

Se trezi abia dimineață tîrziu. Primul gînd îi zbură spre bisericuță și începu să intoneze încet cîntările de utrenie. Își dădu apoi așternutul la o parte, se sculă, se spală și își pieptănă părul și barba. Își puse apoi rasa și camilafca

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

și păși afară, umblă o vreme prin curte, după care deschise ușa biseriței și intră înăuntru. Candelele ce luminau sfintele icoane ardeau cu flăcăriuie dulce și liniștită. Părintele Eustație s-a oprit pentru o vreme ca un adevărat ostaș în fața Împăratului Iisus, apoi a zîmbit mulțumit în fața Preasfintei Fecioare. Privirea i s-a rotit apoi zăbovind asupra chipurilor de îngeri și de sfinți între care văzu ochii frumoși ai Sfântului Nectarie.

– Îți mulțumesc mult, sfântul meu iubit, spuse și se înclină smerit. Intră apoi în Sfântul Altar, sărută Sfânta Masă – tronul pămîntesc al Domnului – și începu să vibreze cu o voce ce avea toate tonurile inimii lui:

– Binecuvîntat este Dumnezeu nostru acum și pururea și în vecii vecilor...

* * *

Și astăzi, la cei 89 de ani ai săi, Părintele Eustație Antoniou încă mai slujește liturghia în bisericuța Sfântului Eustație. Și fie ca să slujească în veac și în cer împreună cu sfinții lui iubiți.

În tabără

La o mie de metri altitudine, pe un platou al muntelui Parnasos înconjurat de brazi tineri și viguroși, și-au întins corturile mai bine de o sută de copii din clasele mai mari de gimnaziu. Urmas să petreacă douăzeci de zile acolo sus, între cer și pământ, cu dorința de a-și reface sănătatea trupului, a sufletului și a gândului. Comandantul taberei, un tânăr robust și educat, absolvent al Facultății Pantios, secundul său, un adolescent bine făcut, cuviincios și sclipitor, absolvent al Facultății de Teologie a Universității Ateniene, alături de tovarășii lor de echipă – studenți la diferite facultăți – erau tocmai ceea ce trebuia pentru ca totul să meargă bine.

Încă din prima zi, copiii s-au împărțit pe grupe, au ridicat corturile și au făcut tot ce era necesar pentru viețuirea în tabără. La venirea serii, obosiți dar bucuroși, se adunară cu toții pentru rugăciune dinaintea fața Stăpînului Vieții, înălțînd imnuri de slavă pe care vîntul le lua și le ducea spre cer, unindu-l parcă cu pămîntul.

A doua zi de dimineață a începu programul: trezire, gimnastică, studiu hagiografic, băuturi calde, roboteli, joc, cîntec. Erau un stup vesel și bine organizat ce zumzăia toată ziua.

Cîntecele și veselia au fură însă retezate de o întîmplare ce se petrecu într-o după-amiază.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

– Piciorul meu! Ah, piciorul meu! Începu să strige unul dintre copii.

Jocul se opri brusc. Copiii alergară pînă la el. Ajunseră de îndată acolo și șeful taberei împreună cu secundul său. Căzut la pămînt, copilul striga:

– Piciorul meu! și arăta mereu partea de jos a piciorului, lîngă gleznă.

Între timp se adunară cu toții în jurul copilului căzut. Piciorul se tot umfla. L-au ridicat cu atenție și l-au dus la punctul sanitar. Dar durerea nu se oprea și copilul striga întruna. Strigătele i se auzeau pînă la sala de mese unde copiii mîncau fără să scoată o vorbă. Comandantul taberei și secundul său discutau în șoaptă:

– Și nici măcar nu avem mașina astăzi. Să-l coborîm pînă în oraș pe targă este foarte greu. Să coborîm noi să aducem un medic, iarăși nu e ușor la ora asta.

– Poate o să se liniștească mai tîrziu...

Cina se sfîrși iar copiii se îndreptară tăcuți spre corturi ca să se pregătească de culcare. Dar bolnavul suferea în continuare și strigătele sale umpleau liniștea nopții.

– Bietul de el, atît de mult suferă. Ce să facem? Trebuie să facem ceva.

Secundului îi veni atunci o idee.

– Comandante, eu am în cort o sticluță cu ulei de la candela Sfîntului Nectarie. Mă duc s-o aduc.

S-a dus ca un fulger și s-a întors ca un înger, ținînd cu smerenei sticluța în mînă. Au pornit fără altă vorbă spre punctul sanitar. Copilul se zbătea în pat ca fiara încolțită și plîngea de durere. Șeful lui de grupă și alți doi colegi stăteau lîngă el.

– Haideți să ne rugăm, spuse comandantul.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Au îngenunchiat cu toții în jurul patului rugînd din adîncul sufletului pe Împăratul Slavei să le trimită ajutorul Său. Mai apoi secundul se ridică și dădu la o parte cu atenție cearșaful ce acoperea picioarele suferindului.

– Ah, piciorul meu! țipă copilul.

Și avea dreptate să strige, căci piciorul îi era umflat – aproape diform – și învinețit. Secundul puse puțin ulei pe o bucată de vată, se aplecă cu smerenie și făcu cu pe piciorul umflat semnul dătătoarei de viață Cruci a Domnului.

O, Doamne! Ce-a fost asta? Îndată ce uleiul atinse piciorul bolnav cu semnul Sfintei Cruci, chipul copilului se luminează.

– S-a oprit durerea! spuse minunat.

Ceilalți și-au ridicat ochii spre cer și au ieșit în tăcere. Clopotul bătea chemînd la rugăciunea de seară.

O sută de copii stăteau acum dinaintea lui Iisus cel răstignit înălțînd în liniștea serii, cu o singură inimă și un singur suflet, imnuri de slavă și de mulțumire pe care vîntul înmiresmat le ducea pînă la tronul lui Dumnezeu. Apoi, unul câte unul, copiii au început să se retragă. Într-un tîrziu, doar două umbre, doi slujitori ai lui Dumnezeu, zăboveau încă la lumina lunii în fața lemnului Sfintei Cruci. Erau comandantul taberei și secundul său. Tîrziu în noapte, după ce și-au terminat rugăciunea, s-au întors plini de emoție la corturile lor. Au trecut mai întîi pe la cortul unde se găsea punctul sanitar, l-au deschis și au luminat cu lanterna chipul copilului. Dormea liniștit, cu un zîmbet care parcă îi juca pe chip. O liniște sfîntă domnea în întreaga tabără.

În cele din urmă cei doi au ajuns la corturile lor.

– Hristos Dumnezeu să fie cu noi.

Și-au strîns mîinile și apoi au adormit.

Mica croitoreasă

Kiki Tsakalakis se pregătea să devină croitoreasă. Săracă, dar harnică, se chinuia să învețe meserie ca să aibă din ce trăi. De altfel, era și o fată cuminte și-și vedea de lucrul ei. Se gândea că peste puțin timp o să termine școala și o să ajungă o croitoreasă bună, cu stil elegant și cu vorbă dulce. Și astfel o să aibă mult se lucru. Gândind așa, pleca de acasă cu zîmbetul pe buze și tot astfel se întorcea.

– Nu peste mult timp n-o să mai trebuiască să mai muncești atât, spunea ea tatălui ei. Și tu, mamă, ce mîndră o să fii! O să ai croitoreasă în casă.

* * *

Dar într-o zi, mergînd Kiki la băcan să facă cumpărături, se lovi din neatenție la picior cu o bucată de fier dintr-un chepeng. Fierul îi rupse carnea și îi sparse venele provocînd hemoragie. A fost îngrijită după cum se obișnuiește în astfel de cazuri, fără să fie dusă la spital, iar ea și-a văzut în continuare de munca ei. După o vreme, rana s-a închis și toată povestea a fost uitată cu desăvîrșire.

Dar microbul a rămas în ea. Nu peste mult timp piciorul a început să se umfle și să se tot umfle. Deja nu mai putea să pășească. Avea temperatură în jur de 40 de grade. Frisoane! Ai ei se neliniștiră. Au dus-o în grabă la Policlinica Atenei unde a fost consultată imediat de medic.

– Unde locuiți? întrebă acesta înfuriat.

– În Peristeri... răspuseră părinșii fără să înțeleagă.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

– Trebuie imediat să tăiem piciorul ca să salvăm fata!

– Nu, nu! spuse ea în amețeala febrei. Cum o să lucrez fără picior? Cum o să trăiesc?

Doctorul a vorbit cu părinții între patru ochi. Le-a spus alarmat că fata o să se prăpădească foarte repede. Aceștia, îndurerăți, au acceptat să-i fie tăiat piciorul. Ce să facă oamenii... Chiar de-ar rămîne cu un singur picior. Doar n-o să lase sa moară un copil de paisprezece ani. O să muncească și ea cît o putea. Și chiar de n-ar mai munci deloc. Se putea să șovăie?

Dar Kiki nu se lăsa nici de cum convinsă.

– Mai bine mor, spunea ea în chinurile febrei.

Și astfel trecură ore în șir. Febra îi ardea ochii și gîndurile. Mintea deja i se tulburase. Nu mai înțelegea ce se întîmpla în jurul ei.

Nenorocirea a fost aflată de îndată de către prietenele ei. Toate s-au amărît foarte tare – și erau multe. Deja parcă le sunau în urechi clopotele îndoliate.

– Moare Kiki! Biata fată. Și era atît de bună.

Au alergat la soția respectatului părinte Anghelos Nisiotis, care era preot paroh la biserica Izvorul Tămăduirii din Atena, altădată secretar al Sfîntului Nectarie.

– Doamnă Panagoula, moare Kiki!...

– Sfînte Doamne! E în floarea tinereții. Sfînte Nectarie, ajută-ne! exclamă și se îndreptă spre icoane. Luă o sticluță cu ulei de la candela Sfîntului și o dădu uneia dintre fete.

– M-am învrednicit să văd multe minuni ale Sfîntului Nectarie. Să ne rugăm Părintelui milostiv să o vindece și pe Kiki. Dumnezeu este atotputernic.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Fetele luară cu evlavie sticluța și se duseră spre clinică. Kiki ardea.

– Kiki, ți-am adus ulei de la Sfântul Nectarie, făcătorul de minuni. Hai Kiki să facem semnul crucii pe picior. Cu toții o să ne rugăm. O să te faci bine!

O fi auzit... n-o fi auzit... o fi înțeles...? Totuși a întins mîna, a luat sticluța și a vărsat-o peste cearșaf și a căzut din nou în agonie.

* * *

A doua zi după-amiază, profesoara de religie a lui Kiki se îndrepta pășind cu greu spre policlinică. Un nor de gânduri negre îi întuneca mintea. Îl iubea pe Dumnezeu – de asta se și făcuse profesoară de religie. Dar era și ea om iar piatra grea a morții îi strivea credința. Cine ar mai putea să ridice și să arunce departe această piatră?

Cu inimă grea și cu ochii tulburați de lacrimi, se apropie de clinică. Ajunse în fața clădiri ce ascundea atîta durere. Undeva înăuntru se găsea și Kiki. Cel mai sigur că nu mai trăiește... Așa prevăzuse doctorul. Nu le-a ascuns nimic. Era clar ca lumina zilei. Și lacrimile îi acopereau ochii. Tulburată cum era, zări îndreptîndu-se spre ea trei fete. I se părură cunoscute după statură, îmbrăcăminte și după mers. Numai de nu s-ar îndrepta spre ea!... De s-ar duce mai întîi la celelalte să le spună nenorocirea. Numai de și-ar schimba drumul...

Dar cele trei fete se apropiau și se îndreptau direct spre ea.

– O, Doamne, cum o să stea să le asculte...

Fetele se apropiau din ce în ce mai mult, dar mersul lor i se părea vesel și vioi. Ciudat... Își șterse lacrimile. Se

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

mai dezmetici. Fetele se apropiară și mai mult. Dar ce-i văzură ochii? Era oare adevărat? Cele trei fete erau elevele sale și veneau vioaie și vesele, iar cea din mijloc era... să fie adevărat, Doamne? Se mai petrec și astăzi minuni ca în vremurile apostolice? Cea din mijloc era Kiki!...

Cine ar putea să descrie scena ce a urmat? Eleva și profesoara au alergat una spre cealaltă, s-au îmbrățișat și așa au mers tot drumul plângând. Erau așadar adevărate și trăitoare lecțiile Școlii de Religie! Trăiește Dumnezeu! Se află printre noi!

* * *

Kiki trăiește și este sănătoasă și de ani mulți este o croitoreasă bună (poate vreți cumva, dragele mele cititoare, să vă coase o rochie?). Și dacă vreodată se întâmplă să scadă din credință precum odinioară Petru, atunci o ia puțin durerea de picior și-i spune: adu-ți aminte! De la moarte te-a scos Dumnezeu. Fruntea sus și tot înainte!

Erou și sfânt

Părintele Dionisie era potrivit de înălțime, blînd, netulburat și cu ochii calzi. Fusese egumen la Mănăstirea Kalloniei în vremurile acelea cînd armatele dușmane au umplut Grecia. Cîțiva soldați aliați au cerut refugiu în mănăstirea lui. Le-a deschis și i-a salvat de la moarte. Dar cineva l-a denunțat. Și astfel, el a fost cel care a avut soarta care i-ar fi așteptat pe soldați. L-au bătut, l-au schingiuit, dar n-au scos nici un cuvînt de la el despre fugari. L-au legat și l-au trimis în lagărul de concentrare din Salonic. Acolo se aflau întemnițați mii de deținuți. Erau socotiți animale și nu oameni. Învălmăseală. Mizerie. Foame. Chinuri. Amenințări. Deznădejde. Teamă. Cu aceste rele trebuia să se lupte egumenul, ca monah ce era, ca om dăruit lui Dumnezeu și iubirii de aproapele. Se apucă să muncească sistematic și fără multe vorbe. Reuși mai întîi să domolească foamea oamenilor. De la centrul creștin al Bisericii Sfînta Sofia începură să fi e trimise spre lagărul Pavlos Melas cărucioare încărcate cu alimente. Iar părintele Dionisie lua și împărțea pîini rotunde și alimente, întărind astfel trupurile deținuților. Dar se îngrijea deopotrivă și de sufletele lor prin iubire și purtare de grijă, prin nesfîrșite nevoințe și prin jertfe. Puțin cîte puțin, a cîștigat sufletele tuturor. În acel loc al chinului, deținuții îl simțeau ca pe un adevărat părinte, trimis de Dumnezeu printre ei, iar durerea sufletească li se alina numai vazindu-l acolo.

Dar dușmanii pregăteau să-i trimită pe deținuți și mai adînc în iad. Începură să-i înghesuiască în mașini ca pe niște oi.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Șeful lagărului îl chemă pe părintele Dionisie în biroul său.

– Spune-i că e liber, îi zise printr-un traducător. Dacă vrea, poate pleca chiar astăzi, acum.

– Spuneți, vă rog, răspunse acesta imediat și fără nici o ezitare, ca nu pot să las oamenii singuri. O să merg cu ei.

– Atunci urcă în mașină, spuse mirat ofițerul.

Înghesuit în mașini sau în vagoane de vite, bunul păstor, a rămas în mijlocul turmei sale, fiind dus pînă în Germania. Era flămînd, însetat, nedormit, căci nemții îi ținuseră în condiții umilitoare pentru ființa umană. Ce a suferit acolo împreună cu ceilalți deținuți, a descris el însuși în jurnalul său pe care l-a publicat sub formă de carte cu titlul MARTIRI (MARTYRES). Nu se vor prezenta aici aceste fapte.

Dar s-a prăbușit Germania și s-au întors supraviețuitorii. Ajunse și părintele Dionisie la Atena. Dar om, preot era, sau arătare? Un schelet cu niscaiva piele acoperită de un veșmînt vechi. Era o adevărată fantomă.

S-a dus pe la cunoscuții săi. Aceștia îi purtară de grijă, îl hrăniră, îi dădură să bea, dar nu-și revenea. L-au dus la doctor. A fost internat în spital unde i s-au făcut analize. Era fără leac. Avea ciroză pe lîngă multe alte boli. A căzut din lac în puț. Ochii adînciți în orbite i se micșorau pe zi ce trecea. În cele din urmă s-au tulburat de tot. Priveau numai în jos. Într-o zi se apropie de el o soră medicală.

– Părinte, am eu o plantă pe care, dacă o luați, vă faceți bine. Dar să nu afile doctorii, că-mi pierd slujba.

Călugărul stătea la îndoială. Respecta știința. Dar doctorii sunt și ei oameni care învață, își dau silința și o scot la capăt, dar se mai și înșeală. Și oare nu sunt atîtea exemple care să întărească acest adevăr? Nu dădeau pînă mai ieri

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

medicamente care erau considerate „miraculoase” și care astăzi sunt interzise?

Stătea la îndoială omul. Ce să facă? Să o ia... să nu o ia?... O să-l facă bine sau o sa-l ducă mai repede la moarte?

– Sfinte Nectarie, prietene al suferinzilor, ce să mă fac? Să o iau sau nu?

A repetat rugăciunea de mai multe ori și spre seară, cum privea spre hol prin ușa deschisă, îl văzu pe Sfântul Nectarie făcându-i semn din cap:

– Da, da, ia-o.

Părintele Dionisie a luat astfel planta surorii medicale cu o încredere nezdruncinată. Peste puține zile își reveni în fire. I se făcu foame. Mîncă iar apoi se sculă din pat și merse.

– Minune adevărată! spuseră medicii.

Și așa a luat biletul de ieșire din spital și a plecat slăvind pe Dumnezeu. Și din acea zi l-a iubit și l-a cinstit pe Sfântul Nectarie pînă la moarte, încă 25 de ani încheiați.

Eroul acestor întâmplări este Sfântul Mitropolit din Trikki și Stagon, Dionisie, care s-a dus spre întîlnire cu Sfântul Nectarie în timpul din urmă răpus de o altă boală – fiecare om este odată trimis pe lumea cealaltă de o boală.

Dar n-o să întîrzie, presimt eu, să trimită oamenilor pe care atît i-a iubit ajutorul lui Dumnezeu prin rugăcuinile sale neîncetate. O sută cincizeci de mii de oameni au fost la înmormîntarea lui. Treizeci de mitropoliți, sute de preoți și însuși Patriarhul. A fost o înmormîntare nemaivăzută în istoria Greciei.

Această întîmplare ne-a fost oferită de către Preafericitul Ieronim,

Arhiepiscop al Atenei și al întregii Elade.

Meșterul olar

De trei ani încheiați, domnul Zannis suferea de rinichiul stîng. Doctori, medicamente, raze, controale peste controale... O pietricică cît lîntea îl tot chinuia. S-a tratat cu medicamente și cu felurite leacuri băbești, s-a chinuit cît s-a chinuit și, cu multă răbdare și luptă, în cele din urmă piatra s-a dizolvat iar omul s-a liniștit pentru un timp.

Dar într-o noapte, din nou îl trezi o durere puternică. De astă dată îl dorea rinichiul drept. S-a zvîrcolit în pat pînă dimineață. Își mușca buzele de durere și-i venea să plîngă – ditamai bărbatul – de răul cușitului pe care-l simțea înfipt în partea dreaptă. Pentru că durerea nu înceta, imediat cum s-a făcut ziuă ai lui l-au dus la clinica Sotirios, ce se găsea pe strada Marni în Atena. I-au făcut o radiografie și au descoperit că avea la rinichiul drept o piatră de mărimea fasolei. Era într-o zi de luni.

– A ajuns la noi prea tîrziu, nu se mai vindecă. O să-l doară tare. Așa că o sa-i facem o mică operație să scoatem piatra, spuse medicul chirurg, domnul Kafiatsas, soției bolnavului, doamna Haricleea.

– O mică operație? Despre ce mică operație vorbește doctorul? Mai degrabă zi-i operație în toată regula.

Doamna Haricleea și fiica ei, Maria, au intrat la griji. Ai fi zis că deja vedeau bisturiul spintecînd pîntecele bolnavului și parcă le și lua cu amețea. Și apoi, cum o să meargă operația? Și dacă or să se ivească complicații? Și cît

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

timp o să treacă pînă cînd o să înceapă omul din nou să muncească?

– Doamne, ajută-ne!

Iar în gîndul lor se ivi limpede un plan:

– Mamă, o să luăm uleiul Sfîntului Nectarie de la domnul Theodoridis și o să vărsăm sticluța în ceaiul de pir. Tu o să mergi la clinică să i-l dai să-l bea și eu o să merg la lucru, dar amîndouă o să ne rugăm toată ziua. Cu rugăciune stăruitoare și neînteruptă.

Astfel s-au înțeles și plecă fiecare la treburile sale. Acestea s-au petrecut marți, la o zi după internare. Femeia se duse apoi și îi dădu soțului său ceaiul de pir cu uleiul Sfîntului în el.

– Fă-i cruce de trei ori cu uleiul peste rinichi, mamă, i-a spus prin telefon Maria, și rămîne cum am vorbit.

Și Maria lucra la centrala telefonică și se ruga în pauzele de cîteva secunde pe care le avea. La prînz, se așeză să se odihnească în fotoliul din birou, avînd mereu rugăciunea pe buze. La un moment dat, i se păru că a furat-o somnul. Deodată, o mînă o atinse pe umărul stîng și o voce părintească și cuviincioasă de bărbat îi spuse: „Nu-ți fă griji, copila mea, tatăl tău se va face bine în curînd”. Maria sări ca arsă din fotoliu. Nici un bărbat nu se afla în birou. Era doar o colegă de-a ei care lucra la panou.

Zilele de marți și miercuri trecură cu rugăciunea îndoită a mamei și a fiicei sale. Joi dimineața, bolnavului i se făcu radiografie, iar seara doctorul o chemă pe doamna Hariclea și îi spuse:

– Ciudat, piatra nu-i nicăieri! Mă mir. Să aveți bunătatea să...

– Doamne Sfinte! spuse doamna Hariclea emoționată. În două zile s-a dus piatra pe care numai „o

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii
mică operație” ar fi scos-o!... Dumnezeu a făcut minunea
prin Sfântul Nectarie.

A doua zi, domnul Zannis s-a întors acasă și de
atunci – au trecut deja patru ani – lucrează normal și fără
nici o supărare.

O mamă și o fiică au deschis Cerul și au primit mila
Lui. Încă o familie slăvește sfântul Nume al lui Dumnezeu.

Vreți adresa?

Doamna Hariclea Z. Kalogirou

Agiou Athanasiou 15 – Amarousion

Atena, Grecia

Sub tăișul cuțitului

Chiar din primul moment în care a simțit greutatea mlădiței ce creștea în ea, doamna Vlahakis începu să-i vorbească. Avea să fie pentru prima oară mamă, adică o adevărată împărăteasă a lumii.

– Binecuvîntarea mea, copilașul meu! Da, vii, vlăstărașul meu? Încet, încet și cu grijă, căci ești încă mic și plâpînd... Să vezi ce-ți pregătesc și eu: hăinuțe de puf, pătuț din lemn de măr, păturele din cea mai bună lînă, cerșăfele de mătase. Așa frumos să te așez, așa mînuțele, așa piciorușele, uite și năsucul, uite stomăcelul... Cred ca ți-e foame. Vino la mine în brațe! Așa micuțul meu, ia lăptișor de la mămica... Simțea cu toată ființa ei desfătarea de a purta în trupul ei încă o viață.

Luni la rînd, l-a vegheat în căsuța lui de carne. Luni la rînd, i-a vorbit. I-a cîntat mii de cîntece. De nenumărate ori s-a jucat cu el. Și cu cît i se apropia sorocul, cu atît mai mare îi era bucuria. Într-atît, încît îi strălucea chipul. Îl mîngîia duios, pe deasupra rochiei, și privea iar și iar micuța lui zestre. A cumpărat cel mai frumos pătuț din piață și l-a așezat lîngă patul ei. L-a aranjat frumos, frumos. Și oriunde s-ar fi aflat mama în casă, ar fi auzit plînsetul odorului său. Ce fericire!

* * *

Intră în luna a noua. Ajunse la mijlocul ei. De acum, se apropia luna a zecea. Au dus-o la clinică, pentru că se

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

împlinise sorocul. Termenul deja trecuse, dar nu dădea nici un semn de naștere. Sufletul i se înnegură. Doctorii erau din ce în ce mai neliniștiți... Dar ce simți mamosu, cu mâinile sale pricepute? Copilul era așezat invers, cu piciorușele înainte! Însăpăimântător! Dădu dispoziție să se pregătească sala de operație.

– O să-i facem astă seară cezariană, și apoi vom vedea ce se mai întâmplă, spuse acesta.

Vestea ajunse pînă la familia domnului Nisiotis, care era funcționar al filialei centrale a Băncii Greciei. Om evlavios, acesta îl iubea mult pe Sfântul Nectarie, într-atît încît îl privea ca pe un membru al familiei sale. Nu de puține ori, el și ai lui i-au simțit ajutorul.

– Doamna Vlahakis are necazuri, îi spuse domnul Nisiotis soției lui. Au s-o taie. Biata de ea... și a făcut atît de mult bine...

– Doamne Sfinte! au exclamat soția și fiul său.

Domnul Nisiotis luă o iconiță a Sfîntului Nectarie, o puse cu evlavie în buzunar, și se îndreptă spre clinica unde se afla doamna Vahakis. O găsi foarte supărată. Biata femeie aflase ce se întâmpla în trupul ei și deja parcă vedea aieva cuțitul deasupra ei. Tremura de frică, închipuindu-și bisturiul intrîndu-i în carne și tăind-o pînă în măruntaie... Și dacă o să ajungă pînă la trupușorul fraged al copilului și o să-l rănească?!... O, Doamne, ce nenorocire! Sufletul îi ardea în chinuri asemenea cu cele ale iadului, însă în trup nu simțea nici o durere de naștere.

Așa o găsi domnul Nisiotis cînd intră în salonul ei. Se apropie de ea, o salută, după care scoase cu evlavie din buzunar icoana Sfîntului Nectarie, pe care o luase de acasă, și o așeză pe noptieră.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

– Mă doare! strigă femeia de îndată ce icoana atinse noptiera. Mă doare!

Domnul Nisiotis rămase ca trăsnit. Înțelesese! Își făcu cruce, după care se retrase din salon.

– Sfinte Nectarie... îngînă numai, tremurînd de emoție.

Imediat au dus-o pe femeie în sala de operație. Bisturiile luceau amenințătoare lîngă ea, dar nu a fost nevoie de ele. Peste puțină vreme, copilul se naștea normal. Uite-i căpșorul... uite-i și fruntea micuță, năsucul, obrăjorii, gătuțul, pieptișorul, burtica și piciorușele. Uite băiețelul! De îndată răsună în urechile mamei plînsul copilașului ei, care i se păru ca un imn de slava cîntat de mii de îngeri! Slava Ție Atotputernice Doamne!

Doctorul a urmărit mut de uimire minunea ce se petrecuse. Plin de emoție, ieși apoi din sala de operație.

– Nu mă înșeală pe mine mîinile, domnule Nisiotis, spuse acesta. De mii de ori am întîlnit asemenea cazuri. Copilașul era așezat invers! Ceva s-a petrecut aici, în clinica mea!

Haideți cu mine, îi răspunse domnul Nisiotis.

Se duseră amîndoi în salonul proaspetei mame. Pe noptiera ei se afla icoana Sfintului, care atît de mult iubește oamenii, încît rîu de minuni izvorăște din mila lui cea mare. Amîndoi au privit îndelung icoana, fără să scoată o vorbă. Ce puteau oare să mai spună?...

Slăvit să fie Domnul întru sfinții Săi!

Polițistul

Domnul Alekos Lihnos era polițist. Binevoitor și serviabil, dar și cu un aer serios, dădea în fiecare dimineață dispoziții forțelor ce se aflau în subordinea sa. Era o bucurie să-l auzi vorbind. Avea o voce frumoasă și cristalină.

Într-o zi, însă, parcă se simți o schimbare în vocea lui. Ceva ca o mică strânsoare parcă îl împiedica să vorbească. Pe zi ce trecea, gâtul i se închidea iar vocea i se auzea din ce în ce mai stins. Bietul om se neliniști. Deja era ceva serios. Se duse la doctor, iar acesta îl examinează și-l trimise de urgență la Spitalul Crucii Roșii din Atena – ceva grav trebuie să-i fi găsit doctorul, ceva care depășea mijloacele sale. Când a ajuns la spital, doctorul Ianovici i-a descoperit o tumoare la gât.

– Domnule Lihnos, trebuie să va operăm, să scoatem tumoarea.

Operație de cancer la gât! Toată familia s-a tulburat. Vai, Doamne, operație de cancer la gât... Se strânseră cu toții acasă și începură să se roage lui Dumnezeu, de la care de multe ori primiseră ajutor, după care au hotărât să meargă la un chirurg faimos care taie cancerul cu cuțitul Sfântului Duh – la Sfântul Nectarie. Pornă spre Pireu, de unde au luat vaporul ce mergea la Eghina. În două ore au ajuns la mănăstire. S-au dus și s-au închinat la moaștele Sfântului care îi privea blând din icoană, după care au mers la Sfânta Liturghie. S-au rugat cu toții cu evlavie pentru ca Sfântul Nectarie să dăruiască sănătate. După slujbă, se apropiară să sărute sfânta raclă. I-au deschis porțița și în acel moment de

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

la sfintele moaște a ieșit ca o boare fină. S-au cutremurat de emoție.

– Minune! au strigat cei de față.

Era o minune. Sfântul Nectarie era printre ei. S-au apropiat și au sărutat sfânta raclă cu buze tremurînde. Apoi au plecat plini de emoție. O liniște sfântă și dulce le inundase sufletul și trupul, le înfrumusețase chipul și le făcuse mersul sprinten. Au ieșit din mănăstire și au plecat spre port. Toate în jur și înăuntrul lor erau frumoase. O adevărată închipuire a Raiului. Au intrat apoi în vapor care, ca o lebădă albă ce străpungea apele albastre, i-a dus înapoi la Pireu.

Și cancerul? Unde-i cancerul? Nici urmă de el. Abia la Pireu emoția le-a slobozit limbile.

– Binecuvîntat să fie Domnul întru sfinții Lui! a spus atunci polițistul cu voce frumoasă, curată, cristalină, ca și mai înainte. Tumoarea dispăruse. Cînd însă anume sau cum, numai Dumnezeu știe.

În toată Școala de Ofițeri, unde să tot fi fost aliniați sub cerul liber trei-cinci sute se bărbați ca brazii, răsuna acum din nou vocea puternică și impunătoare a polițistului, ca o voce de arhanghel:

– Atențiune! Privirea către răsărit! Descoperiți-vă capetele!

Vreți să-l ascultați vorbind și dumneavoastră, iubiții mei cititori? Locuiește pe strada Eghinis 81, Kipseli, Atena 811. Numărul său de telefon este 834 672.

Încă una din minunile fără de număr

Din firea mea, sînt un om pașnic, mereu mulțumit, vesel și bine dispus. Mereu văd partea bună a lucrurilor. Cu alte cuvinte, sînt un om fericit. Însă o indispoziție puternică, o lipsă de chef pentru orice, necazul și tulburarea mă transformaseră de la o vreme în alt om. Devenisem ciudat, nu mai aveam loc nicăieri și nimic nu-mi mai plăcea. Mă culcam și mă trezeam tulburat, eu care o duceam mai înainte ca în sînul lui Avram. Nici copiii mei, pe care îi ador, nu mă mai mulțumeau. Însăpămîntător lucru!

În acest iad mă găseam cu mai bine de cinci ani în urmă. Imi lăsasem baltă și biroul și munca și tot. Mă întunecasem la suflet. Somnul nu se mai prindea de mine. Doctorii nu mă ajutau cu nimic.

Într-o după-amiază, răul ajunsese la culme. Eram foarte tulburat și mă zvîrcoleam în pat.

– Ce-o să se aleagă de mine, Doamne? am strigat. Ai milă! Și atunci îmi veni o idee. Am sărit în picioare, am deschis dulapul, am luat sticluța cu mir de la Sfîntul Nectarie și m-am rugat din toate puterile mele, plîngînd ca un copil.

– Ai milă de mine, Sfînte Nectarie, ai milă de mine!

Într-un impuls aproape nefiresc, mi-am desfăcut nasturii de la bluza de pijama, mi-am dezgolit pieptul, care parcă era zdrobit de o piatră, și mi-am făcut semnul crucii cu mirul, de sus pînă jos și de la dreapta la stînga. Și atunci, iubiții mei, atunci piatra a dispărut fără urmă. Am tras adînc aer în piept, simțînd o ușurare nemaivăzută. Am făcut cruce și a doua și a treia oară. Aceași stare de bine. M-am liniștit

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

complet. Ai fi zis că m-ar fi atins o adiere dulce și stropi răcoritori de apă mi-au luat greutatea din suflet.

– Îți mulțumesc Doamne, am spus din adâncul sufletului meu. Îți mulțumesc Sfinte Nectarie. Dă-mi acum și un pic de somn. Și m-am întins în pat. La rădăcinile firelor de păr simțeam acum o mână sfântă cum mă mîngîia blînd. Și eram singur în cameră!

– Îți mulțumesc mult, foarte mult, Sfinte, am spus ridicînd capul și zîbind, după care am adormit. M-a cuprins somnul și am visat că eram într-o biserică în sărbătoare și acolo era multă lume evlavioasă. M-am trezit mulțumit și m-am uitat la ceas. Dormisem două ore întregi!

– Încă un pic Sfinte, l-am rugat.

Eram însetat de somn și de liniște. Imediat am adormit din nou. Cînd m-am trezit, era aproape seară. M-am sculat, m-am îmbrăcat și m-am îndreptat spre birou. Ce frumoase mi se păreau acum toate în calea mea, în mașină, în piață, în birou, peste tot. Eram un alt om, un cu totul alt om! Aveam din nou sufletul și cheful unui copil. Și așa sînt pînă astăzi, cinste și închinăciune lui Dumnezeu și Sfîntului Nectarie!

Mereu îi mulțumesc Sfîntului Nectarie, pe care îl iubesc și îl cinstesc, și mereu vorbesc despre el. Din această dragoste pe care i-o port, am scris această cărțuie mică, dar plină de adevăr și de date exacte (deși volume întregi se pot scrie despre minunile acestui sfînt). M-am străduit astfel să dăruiesc fraților mei o picătură, ca un crin binemirositor din grădinile binecuvîntate ale Raiului, doar o picătură a harului dumnezeiesc, o rază de lumină sfîntă și binefăcătoare din soarele Sfintei Slave.

ANEXA 1

VINDECAREA MINUNATĂ A UNUI PARALIZAT: STAVROS KALKANDIS

Istoria ce urmează nu este o nuvelă scrisă bine, pe care a născocit-o fantezia unui visător, nici o poveste pentru copii mici și nici o creație artificială care servește vreun scop dinainte stabilit. Este adevărată, istoria mea personală, istoria vieții mele, a unei vieți care, în decursul ei, a trecut prin multe stadii de suferință, prin multe lupte și zbuțumuri sufletești, pînă cînd a ajuns să găsească adevăratul ei sens și adevărata ei dezvoltare, care au condus-o aproape de Dumnezeu.

Războiul din 1940-41 m-a găsit tînăr, în vîrstă de 20 de ani, și l-am servit în aviația de război. În aprilie 1941, în timpul misiunii, o schijă de obuz, lovindu-mă la ceafă, mi-a rupt măduva coloanei vertebrale și mi-a provocat o hemoragie, avînd ca rezultat o ușoară paralizie a membrelor inferioare, adică paraplegie.

A venit după aceea ocupația germană și, deoarece starea mea începuse să se amelioreze încet, încet, am plecat în Orientul Mijlociu ca ofițer. Acolo am avut nenorocirea să mă lovesc din nou la ceafă, ceea ce a adus înrăutățirea situației mele.

După ce s-a sfîrșit al doilea război mondial, patria m-a trimis în, aprilie 1947, în America. Îndată ce am ajuns

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

acolo, am solicitat o intervenție chirurgicală la coloana vertebrală. Dar, din salonul de operație am ieșit mai rău decît cum intrasem. Diagnosticul a fost: tetraplegie spasmatică, ceea ce însemna că atît mîinile cît și picioarele urmau să paralyzeze complet.

Am rămas în America pînă în 1951, cînd am revenit în Grecia. Aici am avut cîteva simptome de ameliorare, dar fără rezultate concrete. În 1957, sănătatea mea s-a agravat din nou și am plecat pentru a adoua oară în Statele Unite ale Americii, de unde m-am întors în 1961 cu tetraplegie completă, așa cum am amintit mai sus.

Din 1961 pînă în 1970, cînd m-am vindecat, am stat la Așezămîntul Național de Recuperare a Invalizilor, în cartierul „Palaios Psihico”, fiind deja paralizat complet. De asemenea, în 1968 am vizitat din nou America pentru cîteva luni, iar în 1974 m-a invitat doctorul Rask pentru a mă examina și a constata cu exactitate ce se întîmplase (adică în ce chip mă vindecasem).

Mi-e foarte greu să istorisesc în cîteva rînduri evenimentele ce s-au petrecut în atîția ani, referitor la evoluția stării mele și la tulburarea sufletească care m-a însoțit în toți acești ani. Îmi este greu să descriu în ordine cronologică mulțimea simțămîntelor pe care le-am încercat: speranțe care veneau să mă ia pe aripile lor diafane și deznădejdele care întunecau totul în jurul meu. Asemenea valurilor mării, care vin cu putere și ne ridică sus pe spuma lor, apoi ne scufundă adînc, jos, tot astfel mă copleșeau diferitele simțămînte, purtîndu-mă încioace și-ncolo, apoi lăsîndu-mă adînc scufundat în deznădejde.

Nu este posibil să descriu chinul pe care îl sufeream cînd o muscă mi se așeza pe frunte și nu puteam face nici cea mai mică mișcare pentru a o alunga, sau cînd

transpirația mi se rostogolea atît de supărător pe față și mă aflam în neputința de a-mi ridica mîna pentru a o șterge. De aceea, nu scriu pur și simplu istoria vieții mele, ci mă mărturisesc, dezvăluind astfel diferitele cute ale sufletului meu, întocmai cum veneau valurile vieții și mă băteau, ca să fie prezentate toate rănile pe care durerea le-a lucrat asupra lui și, mai mult decît atît, pentru a face evidentă schimbarea acestor răni în binecuvîntare, pace și bucurie, prin lucrarea Dumnezeiescului Har.

În vremea aceea, după operație, am cunoscut un mare om de știință, umanist, pe doctorul Howard Rask, profesor la Universitatea din New York, la catedra de Medicină-Fizică de recuperare a invalizilor, care, văzîndu-mă decepționat, pe un ton rugător mi-a zis: „Te rog, Stavros, roagă-te lui Dumnezeu. Roagă-te neîncetat! Fă-o, te rog, pentru mine, chiar dacă tu nu crezi în El...”

Am plecat tulburat, gîndindu-mă în sinea mea: „Ce ironie... Eu am venit în America pentru a mă vindeca, iar medicul american mă trimite la DUMNEZEU!” Seara, în patul meu, mă gîndeam și ziceam: „Dar de ce insistă atît de mult acest om să merg să-L găsesc pe Dumnezeu? Cine L-a văzut pe Dumnezeu? Cum voi putea intra în legătură cu El? Oare e ușor acest lucru?” Și încep să-mi cercetez și să-mi examinez gîndirea: „Cine este Dumnezeu?” Și ore în șir îmi chinuiam mintea cu astfel de întrebări, așteptînd un răspuns care, firește, n-a venit. Ceasuri întregi mă chinuiam cu aceste gînduri și îndoieli, încît, la sfîrșit, am suferit o zăpăceală, o inerție în gîndire.

Îndată ce mintea mea începea să cerceteze și să reflecteze asupra acestei teme, deodată se oprea și aștepta... Ce aștepta? Nu puteam să înțeleg. Și în timpul uneia din aceste opriri, o voce puternică a izbucnit dinlăuntrul meu:

„Doamne Dumnezeu meu, vreau să mă apropii de Tine, dar nu știu cum!” Am spus-o atât de tare, încît întreaga mea ființă a tresăltat și toată puterea mi s-a concentrat în acest cuvînt: „VREAU”. Acest „VREAU” este un cuvînt mic, dar cu o semnificație foarte mare. Felul în care îl vom pronunța are valoare: călduț, cald sau fierbinte?

Trebuie să ne încredințăm întreaga noastră voință în mâinile Atotputernicului Dumnezeu și atunci El va acționa ca Dumnezeu, în chip desăvîrșit, și ne va dărui pacea Sa care ne va cuprinde întreaga noastră ființă. Aceasta aveam s-o înțeleg mult mai tîrziu.

Cînd m-am întors din America, m-am internat la Așezămîntul de Recuperare a Invalizilor, în cartierul „Palaios Psihico”.

Printre altele, mă chinuia încă întrebarea: „Cum Îl voi găsi pe Dumnezeu?” Începusem deja să cred că acest „VREAU”, pe care I l-am adresat Ziditorului, îmi va aduce rezultatul mult rîvnit și, pînă la urmă, Îl voi întilni pe Dumnezeu. Și, într-adevăr, am văzut că Domnul – drept răspuns la rugăciunea mea – a făcut mulți pași spre mine, păcătosul și nevrednicul.

Trecuseră suficiente zile de cînd venisem din America, cînd, într-o dimineață, în ziua de 30 mai 1961, își făcu apariția la Așezămînt un preot bătrîn, cu barba albă, un trimis al lui Dumnezeu, și îl aud că întrebă: „Dragii mei, cine a venit în această perioadă din străinătate?” După ce i-au arătat patul meu, se apropie de mine și mă întrebă: „Fiul meu, tu ai venit din străinătate?” „Da, părinte”, îi răspund. Iar el îmi întinde mîna. „Dar mîinile mele”, îi spun eu, „sînt paralizate. Nu pot să le ridic”. „Și picioarele?” mă întrebă. „Și picioarele sînt la fel”, îi zic. „Preamărit fie numele lui Dumnezeu!” zice. Eu îl priveam cu curiozitate. A început

atunci să mă întrebe cum am fost rănit, de unde sînt și altele. Crezînd că mă întreabă din simplă curiozitate și, întrucît voiam să înceteze acest interogatoriu, îi zic: „Părinte, pe cine căutați? Spuneți-mi ca să vă pot ajuta.” „Nu caut pe nimeni altcineva, fiule! Pentru tine am venit...” „Pentru mine? Dar, părinte”, îi zic, „dacă ați venit pentru mine, luați loc pe scaun și spuneți-mi ce doriți”.

Într-adevăr, a luat loc și mi-a zis: „Fiule, să fii fericit că te afli în acest loc...” L-am privit cu mirare și i-am răspuns: „Cum să fiu fericit, părinte, cîtă vreme sînt invalid?...” Da, fiule, însă acum ești aproape de Dumnezeu. Ai fost departe de El, dar fii încredințat că El te iubește. Și ia aminte, să nu cîrțești niciodată împotriva Lui, pentru că nu știi ce ți-a rezervat pînă la sfîrșitul vieții tale. Întotdeauna să-ți îndrepti nădejdea către El.” „Eh, cuvinte părintești de mîngîiere”, îmi ziceam în sinea mea. Dar au fost cuvinte profetice care s-au adevărit după 10 ani.

Cînd s-a ridicat să plece, l-am întrebat: „Dar, părinte, nu-mi spui cine ești?” „Da”, răspunse, „mă numesc Filotei Zervakos și sînt starețul Mănăstirii Logovardas din Paros.” „Și cine te-a trimis la mine?” îl întreb. A zîmbit cu modestie și cu zîmbetul pe buze îmi spuse: „De orice vei avea nevoie, fiul meu, scrie-mi și eu te voi ajuta”. M-a binecuvîntat, m-a salutat și s-a întors să plece. „O ultimă întrebare, părinte!” îi strig. „Este greu să se apropie cineva de Dumnezeu?” „Ah, fiul meu, pe cît ți se pare de greu, pe atît e de ușor. E suficient s-o dorești, să crezi și să te rogi pentru asta. Mărturisirea și Sfînta Împărtășanie sînt prima treaptă. Sînt grele acestea, fiul meu?” „Dacă sînt numai acestea, este foarte ușor”, îi răspund. I-am mulțumit și a plecat.

La cîteva luni după mărturisirea mea sinceră, l-am rugat pe părintele Filotei să mergem împreună la Sfîntul

Nectarie să ne rugăm, acesta întărindu-mă în suferința mea. Ne-am dus la Eghina și, întrucât am urcat la biserica Sfântului, a rostit Paraclisul, pe care l-am ascultat cu adâncă emoție și pioșenie. Credeam că mă aflu în cer și că Dumnezeu se apropie de mine, iar acesta m-a făcut să simt o ușurare, ca ceva care a plecat și care, pînă atunci, îmi îngreunase sufletul. După ce s-a treminat Paraclisul, aflîndu-mă încă în biserică, s-a apropiat de mine o doamnă și m-a întrebat: „Cine era celălalt preot din biserică care a făcut paraclisul?” „Cine altul, părintele Filotei a fost”, îi răspund. „Nu despre părintele Filotei vă întreb, ci despre celălalt”, îmi spuse iarăși. Și, întrucât eu susțineam că am văzut doar pe părintele Filotei, iar doamna aceea insista că a luat parte la Paraclis și alt preot, l-am întrebat pe părintele Filotei dacă, într-adevăr, a mai fost și un alt preot. Iar el, adresîndu-se femeii, o întreabă: „L-ai văzut?” „Sigur că l-am văzut, părinte”. „Ce făcea?”, continuă părintele. „Binecuvînta”, răspunse aceasta. „Sfântul Nectarie a fost, fiul meu!” Ascultînd acestea cu uimire, îl întreb și eu, la rîndul meu, pe părintele Filotei: „Sfinția voastră l-ați văzut, părinte?” „Sigur că l-am văzut”! îmi răspunse, „Și mi-a vorbit despre tine”. O nouă tulburare în sufletul meu, o nouă zguduire... Sufletul mi s-a umplut de o fericire deosebită, de o bucurie tainică pe care nu pot s-o explic în cuvinte.

Cînd m-am întors la Așezămînt, nu mă mai preocupa invaliditatea mea, ci minunea. Omul, de cele mai multe ori, cere restabilirea sănătății trupești, în timp ce Dumnezeu, ca Atotștiutor, îi dăruiește mîntuirea sufletului care este infinit mai prețioasă decît sănătatea trupului. Ca să ajungem la însănătoșirea trupească, este necesar ca, mai întîi, minunea să se întîmple înlăuntrul nostru. Adică, mai întîi trebuie să

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

ne lepădăm de omul cel vechi și să ne îmbrăcăm în omul cel nou.

Din ziua aceea, am început să mă simt ca și ceilalți oameni care sînt sănătoși trupește. Simțeam că înlăuntrul meu se află o mare putere. Însă cînd am revenit la sanatoriu (Așezămînt) și am văzut din nou pe acei invalizi disperați, pe chipul cărora se putea citi sentimentul părăsirii și uitării, cum își țirau nefericirea unul lîngă celălalt, m-a cuprins o mîhnire inimaginabilă.

Ah! Cît aș mai vrea ca și acești semeni ai mei îndurerați să încerce acea emoție și tulburare pe care am simțit-o eu acolo, în Eghina, în biserica Sfîntului Nectarie!

După aceea, vizitele mele la Sfîntul Nectarie, la Eghina, au fost mai dese. Cînd cu părintele Filotei, cînd cu rudele mele. Devenise deja o necesitate vitală să vizitez mănăstirea și să mă rog Sfîntului. De fiecare dată cînd îl vizitam, îi ceream să mijlocească la Domnul să-mi dăruiască nu sănătatea întregă, ci doar o mînă, ca să pot alunga muștele și țînțarii de pe frunte, care mă torturau atît de mult și trebuia să-i rabd. După aceea, cînd reveneam la sanatoriu, mă simțeam foarte întărit sufletește. Însă, în timp ce sănătatea mea sufletească o ducea tot mai bine, cea trupească mi se tot înrăutățea.

În 1969, am suferit o tromboflebită. Am făcut o mică operație la călcîiul piciorului drept și am stat un timp în ghips. Atunci a venit un telefon de la părintele duhovnic, întrebîndu-mă dacă voiam să mergem împreună la Eghina să ne rugăm Sfîntului. Cu toate că mă aflam în această situație, n-am pregetat o clipă să merg împreună cu el ca să mă rog. Credința în puterea rugăciunii prinsese deja rădăcini înlăuntrul ființei mele și nimic nu mă putea împiedica să exploatez fiecare prilej.

Am mers împreună cu părintele Filotei, cu părintele Leontie, cu mama, cu fratele meu și cu cei doi militari care mă ajutau. Era sărbătoarea Sfinților Părinți.

După ce ne-am împărtășit cu toții în timpul Sfintei Liturghii, deodată mi-a venit o dorință puternică să mă închin la moaștele Sfântului și am rugat pe părintele Filotei să ceară stareței să sprijine sfintele moaște pe picioarele mele paralizate. Ceream acest lucru pentru că niciodată nu m-am putut ridica de jos ca să mă închin la moaștele Sfântului, din cauza unei fracturi în trupul meu (inflexibilitate)...

Atunci m-au ajutat băieții și mi-am înălțat mâinile deasupra moaștelor. M-am zguduit. Tremuram tot. Am simțit că îmbrățișam Sfântul întreg, iar nu o bucațică de moaște... Și, deodată, au ieșit dinlăuntrul meu aceste cuvinte spontane: „Sfinte, n-am venit să-ți cer nimic astăzi, ci am venit să mă ofer pe mine însumi, întreg, lui Hristos. Tu știi ce trebuie să-mi dai. Dacă nu trebuie să-mi dai nimic, învrednicește-mă să devin un ostaș al lui Hristos, încât să fiu un motiv ca numele Lui să fie preamărit în orice loc m-aș afla, drept sau invalid, și arată-mi, Sfinte, că ascuți rugăciunea mea, ca să mă întăresc în suferința mea.”

Aceasta a fost toată rugăciunea. Am plecat mulțumit și foarte liniștit. O pace imensă mi-a umplut sufletul. Eram sigur deja că minunea va veni, pot să spun că am așteptat-o. Am așteptat în fiecare clipă o mână nevăzută care să mă ridice... Și după 10 zile de la ultima mea închinare la Eghina, pe când mă pregăteam, ca în fiecare dimineață, ca să îmi fac exercițiile mele obișnuite, deodată am simțit că ceva s-a desprins inlăuntrul meu, ca și cum eram legat și fusesem eliberat de legături; și, nu numai asta, dar am simțit nevoia să mă ridic eu singur. Am strigat atunci pe băieți, pe

infirmierul Dimitrie Shortsantis și șoferul Ioan Hatzakis, și le-am spus: „Băieți, ajutați-mă să încerc să mă ridic singur, fără proteze”. (În fiecare dimineață îmi puneau proteze mecanice speciale, ca să-mi întărească picioarele).

„Dar vei cădea!” îmi spun băieții. „Nu!” le răspund, „Mă voi ridica singur. Vreau doar să mă ajutați puțin.” Ezitau, dar pentru că vedeau că insist, m-au ridicat...

Și... O, MINUNE!!!... Văd că stau drept și genunchii mei nu se mai îndoie ca altădată...Vreau după aceea să-mi deschid picioarele ca să umblu, însă, credeți-mă, uitasem cum pășeste omul. Cei de față mă priveau uluiți și-mi spun să-mi duc mai întâi un picior în față, apoi pe celălalt. Încerc și văd că merge. Cu nici un chip nu pot să vă transpun în postura mea psihologică din acel moment și să vă transmit zbuciumul meu sau să vă explic dorința și puterea care mă împingeau să-mi mișc picioarele odată cu primii pași, fără să mă tem că voi cădea și mi le voi frînge.

Dar cine poate să descrie bucuria mea atunci când am văzut că m-am ridicat și am și pășit fără ajutor?! Aceasta vă las pe dumneavoastră să vi-o imaginați.

Cel dintâi gând care mi-a venit în minte în clipa aceea a fost să-mi îndrept primii mei pași spre bisericuța Așezământului și să-i dedic Multmilostivului nostru Dumnezeu, în semn de recunoștință. Nu aveam nimic altceva ca să-I ofer. În continuare, am chemat pe medicii Așezământului, Dimitrie Mouroulis și Ioan Konstandakis, pe surorile infirmiere și pe cei de la secția de fizioterapie, Chrístos Christopoulos, Dimitrie Tsinganos, Gheorghe Anagnostakis, Panagiotis Bakouros etc, și le-am pus întrebarea: „Credeți că este posibil să umblu cândva? Știu că am paralizie completă, atrofierea mușchilor și mai multe

afecțiuni. Dar, în pofida tuturor acestora, aş vrea să-mi spuneți dacă voi putea să mă ridic vreodată.”

Luă cuvântul doctorul Mouroulis, ortopedist, și-mi spuse: „Noi știm că ești invalid trupește, nu și intelectual. Prin urmare, întrucât își cunoști situația, pentru ce ne întrebi? Nu, domnule Kalkandis, nu vei putea merge!” Atunci îi întreb și pe ceilalți: „Dumneavoastră, domnule Kostandakis?” „Din nefericire, nu!” „Dvs, domnilor de la fizioterapie, doamnelor și domnilor?” Toți au răspuns în sens negativ. „Însă eu, domnilor, vă spun sincer că pot să mă ridic, să stau drept și să umblu.” Unul dintre ei mă întrebă: „Pe ce te bizui de spui toate acestea?” „Pe Dumnezeu și numai pe El”, le răspund, „mă bizui pe dragostea lui Dumnezeu” „Te vei ridica acum?” am fost din nou întreat. „Pentru dumneavoastră mă voi ridica mâine. Doresc să dedic primii mei pași lui Dumnezeu”: Cu aceste cuvinte am plecat. Am spus băieților să nu spună nimănui nimic.

După prânz, am chemat pe toți bolnavii în biserică să vadă minunea și acolo le-am comunicat că a venit timpul să umblu și că trebuie să aibă credință fierbinte și încredere totală în Dumnezeu, iar într-o zi anume, mai devreme sau mai târziu, va veni și rîndul lor, deoarece Dumnezeu nu este asemenea oamenilor, să facă discriminare. „Nu sînt eu cel mai bun dintre dumneavoastră”, am continuat, „dar judecățile lui Dumnezeu sînt necercetate”.

Printre cei de față, sosește la un moment dat părintele Theseus, parohul Așezămîntului, și ne întrebă: „Ce se întîmplă fiilor, ce așteptați?” „Părinte”, îi spun, „a sosit ceasul să umblu.” „Slavă Domnului!” îmi spuse el. „Astăzi este ajunul praznicului Sfinților doctori fără de arginți.” „Cu atît mai bine”, îi răspund. Apoi îmi dă și sărut icoana Sfinților doctori fără de arginți. Mă apucă de brațe,

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

mă ridic și încep să umblu drept prin bisericuță, cîntînd cu lacrimi în ochi: „Cine este DUMNEZEU mare ca Dumnezeuul nostru...?” Ce clipă a fost aceasta...! Toți invalizii au început să plîngă și să strige cu putere: „Și noi, Doamne, vrem să umblăm astfel, ajută-ne!” A fost ceva cutremurător, care nu poate fi descris. Cu cîtă putere sufletească, toți împreună, plîngînd, am făcut paraclis și am preamărit pe Domnul cerului și al pămîntului...

După cum vă dați seama, după aceea, cei care m-au văzut, au rămas fără glas. Și acum, cei care stau încă departe de Dumnezeu, bizuindu-se doar pe opiniile lor științifice, cînd mă văd cum umblu, cum mișc mîinile, cum conduc mașina și cum fac canotaj, toți aceștia rămîn uluiți, ridicînd din umeri.

Aș vrea să vă aduc la cunoștință factorii care m-au ajutat să mă ridic: credința mea în Dumnezeu – tovarășul plin de afecțiune al omului, durerea, iubirea lucrătoare prin fapte și rugăciunile duhovnicului meu, părintele Filotei, și ale mamei mele.

Mare este slava Ta, Doamne, că ne trimiți durerea și suferința pentru a ne călăuzi pe drumul cel bun... Ce mare binefacere mi-a adus durerea în toți acești ani cît am avut-o tovarășă. Dacă nu aveam această durere, nu m-aș fi întors la Dumnezeu. Omul cel vechi îmi copleșise sufletul, cu tot ce aveam în mine. Dar, Atotbunul Dumnezeu, cu iubirea Sa nemărginită, a trimis această mare suferință care m-a ajutat să găsesc adevăratul sens al vieții, sens pe care în uitasem cu desăvîrșire. Iată marea semnificație a durerii. Fericiți cei ce o suportă cu răbdare, căci vor afla LUMINA care este HRISTOS.

Hristos se află totdeauna aproape de noi, lîngă noi, gata să ne ajute. Este suficient să-L chemăm.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Numai Hristos este Lumina lumii, Adevărul și Viața. Domnul ne avertizează: „În lume necazuri veți avea, dar, îndrăzniți, Eu am biruit lumea”.

Necazul de tot felul, boala, sărăcia, marginalizarea sensibilizează inima, îndemnînd-o spre rugăciune. Ne conduc spre pocăință și spre mărturisirea păcatelor, pun la încercare răbdarea și dragostea și-l ajută pe om să progreseze din punct de vedere moral și duhovnicesc.

* * *

Mai târziu, pe data de 12 decembrie 1971, părintele Filotei scria printre altele și cele ce urmează: „Minunea vindecării absolute a domnului Stavros Kalkandis se datorează, desigur, Sfântului Nectarie Taumaturgul, dar și credinței bolnavului. Dacă acesta nu credea și nu se înfățișa cu credință la Taina Mărturisirii, nu s-ar fi vindecat sufletește. Și iarăși, dacă nu se prezenta cu credință la sfintele moaște ale Sfântului, cerînd tămăduire, nu s-ar fi vindecat, ci ar fi rămas și pe mai departe paralizat, ar fi murit nevindecat și nu s-ar fi mîntuit, „căci fără credință este nu neputință să se mîntuiască cineva”, spune marele Apostol Pavel.

Această minune a uluit pe toți cei care îl știau înainte paralizat, iar acum îl vedeau sănătos. A uluit pe mulți care auziseră despre ea, chiar și pe medici, care considerau boala incurabilă, necunoscînd și necrezînd că „cele ce sînt cu neputință la oameni sînt cu putință la Dumnezeu” și că „unde vrea Dumnezeu se biruiește rînduiala firii”. Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi și întru Sfinții de pe pămînt s-a preamărit Domnul.

Minunile urmează credinței. Când Domnul nostru Iisus Hristos a trimis pe ucenicii săi în lume, le-a zis: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osîndi. Iar celor ce vor crede, aceste semne le vor urma: în numele meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mână și, chiar ceva dătător de moarte de vor bea, nu-i va vătăma; peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși” (Marcu 16, 15-18).

Să asculte cei puțin credincioși și să părăsească puțină lor credință, cei necredincioși să-și părăsească necredința, iar cei neevlavioși, lipsa de evlavie. Să asculte medicii și să afle că bolile, dacă nu le poate vindeca medicina, știința, cunoașterea, înțelepciunea sau tehnica, le vindecă credința fierbinte și desăvârșită în Dumnezeu. Să asculte și să creadă că „cele ce la oameni sînt cu neputință, la Dumnezeu sînt cu putință” și „unde voiește Dumnezeu, se biruie rînduiala firii”.

Ca părinte duhovnic, consider că este de datoria mea ca, așa cum l-am îndrumat pe cel bolnav de paralizie – și care m-a ascultat cu supunere, s-a pocăit, s-a mărturisit, a crezut și s-a vindecat sufletește și trupește, tot astfel și pe voi, ca fii ai mei duhovnicești, vă rog, vă implor și vă avertizez să vă grăbiți a vă găsi un duhovnic și să vă mărturisiți păcatele cu zdrobire de inimă, cu smerenie și cu cucernicie.

Pocăiți-vă și credeți în adevăratul Dumnezeu, luînd exemplul celui bolnav de paralizie. Și vă informez că numai prin credință, pocăință și mărturisirea păcatelor vă veți mântui și vă veți învrednici de Împărăția Cerurilor.

Cîți sînteți credincioși și lipsiți de evlavie, fie că sînteți intelectuali, avocați, doctori, ofițeri sau politicieni,

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Îngrijiți-vă să credeți înainte de a veni moartea, căci va veni ceasul când nu veți mai avea în cine nădăjdui; și faceți roade vrednice de pocăință cât timp este ziua, înainte să vă ajungă sfârșitul, căci, dacă vă va găsi moartea în necredință, e-adevărat că veți crede atunci și vă veți pocăi, dar va fi prea târziu, întrucât în iad nu există pocăință.

Ca să vă ușurez calea spre pocăință, spre credință și mântuire, vă îndemn pe toți să vă procurați NOUL TESTAMENT. Să nu vă pară rău să dați câțiva lei, deoarece, dacă veți cumpăra un Nou Testament și îl veți citi, rugându-vă, și veți crede în ceea ce scrie și le veți pune în aplicare, adică le veți săvârși, atunci, cu siguranță, veți câștiga RAIUL. Gândiți-vă că puteți cumpăra Raiul cu câțiva lei și vă veți mântui sufletele, care valorează mai mult decât întreaga lume. Veți câștiga Împărăția Cerurilor de care nădăjduim să ne învrednicim cu toții, cu harul, cu îndurările și cu iubirea de oameni a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioarei Maria, ale cinstului, Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan, ale sfinților, slăviților și întru tot lăudaților Apostoli, ale sfinților, măriților și bunilor biruitori mucenici, mărturisitori și ierarhi, ale Sfântului părintelui nostru Nectarie și ale tuturor sfinților. AMIN.

Părintele Filotei Zervakos

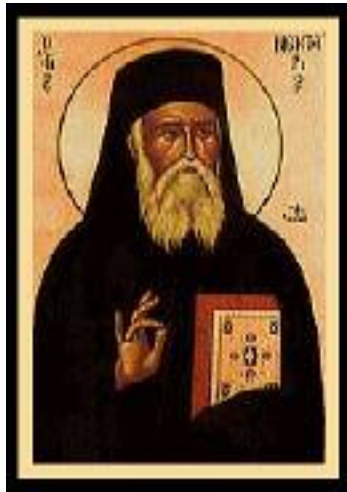
Epilog

Înscriindu-se pe lista celor miluiți de Domnul, despre care Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție ne dau suficiente mărturii, domnul Stavros Kalkandis (actualmente trăitor în orașul Atena, Grecia) a devenit un zelos apostol al zilelor noastre, mărturisind, cu toată puterea cuvântului său, binele pe care i l-a făcut Dumnezeu, aidoma tuturor celor tămăduiți de Mântuitorul nostru Iisus Hristos care, nedînd ascultare poruncii Sale de „a nu spune nimic” (Marcu 9, 44), mai vîrtos au povestit cele întîmplate. Scos prin mila lui Dumnezeu din bezna necredinței, a înțeles că nu se cuvine a pune sub obroc lumina dobîndită, ci, dimpotrivă, cît mai deslușit și mai cu tărie, să mărturisească tuturor harul coborît asupra-i, ce l-a vindecat de boala sa gravă, care, după știința omenească, era considerată „incurabilă”. Minunea săvîrșită cu domnul Stavros Kalkandis, prin mijlocirea Sfîntului Nectarie din Eghina, ne încredințează pe toți că Multmilostivul nostru Dumnezeu pururea cercetează și miluiește pe cei ce-L caută cu credință.

Fie ca citirea acestei istorisiri minunate să sporească credința, nădejdea și iubirea noastră pentru Dumnezeu și pentru oameni. Amin.

ANEXA 2

ACATISTUL Sfântului Nectarie Taumaturgul 9 NOIEMBRIE

Condacul 1

Pe steaua cea nouă și strălucitoare a Ortodoxiei, pe cel ce este al Bisericii nou zid de apărare, cu bucurie în inimi să îl laudam. Căci slăvit fiind de lucrarea Duhului, izvorăște tămăduiri și har bogat. Pentru aceea îi strigăm: Bucură-te, Părinte Nectarie!

Icosul 1

În lume ai trăit arhiereule a lui Hristos, Nectarie, dar ducînd viață neprihănită, ai fost om purtător al bucuriilor celor cerești, ca unul care te-ai arătat drept, cuvios, de Dumnezeu inspirat și în toate dăruit. Pentru aceasta și de la noi auzi unele ca acestea:

*Bucură-te, cel prin care se înalță cei credincioși,
Bucură-te, cel prin care sînt risipiți cei dușmănoși,
Bucură-te, vas aurit al înțelepciunii,
Bucură-te, cel prin care se învinge răutatea lumii,
Bucură-te, locaș al sfințeniei și al lucrării cerești,
Bucură-te, carte dumnezeiască a noii cetați îngerești,
Bucură-te, cel care pe deplin sfînt te-ai arătat,
Bucură-te, cel care de cele materiale te-ai lepădat,
Bucură-te, a credinței răsplată strălucitoare,
Bucură-te, mijlocitor al harului cucernic și tare,
Bucură-te, cel prin care Biserica se slăvește,
Bucură-te, cel prin care insula Eghina se veselește,
Bucură-te, Părinte Nectarie!*

Condacul al 2-lea

Înțelepciune avînd, Cuvioase, încă din tinerețe ți-ai luminat sufletul cu raza cea dumnezeiască și ai urmat strălucirii poruncilor celor sfînte. De aceea, în virtuți înaintînd, de mic copil ai cîntat lui Hristos: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 2-lea

Mergînd în oraşul Sfîntului Constantin, te-ai arătat îndrumător cu frică de Dumnezeu, şi, hrănindu-te din înţelepciunea cea dumnezeiască, pe cele sfinte le-ai cercetat şi le-ai apărat. De aceea, cei pe care cu cuvîntul tău i-ai umplut de bucurie sfîntă îţi strigă astăzi unele ca acestea:

*Bucură-te, viţă a veşniciei,
Bucură-te, nectar al ambroziei,
Bucură-te, că de Mîntuitorul ne-ai fost trimis vindecător
luminat,
Bucură-te, că Părinţilor celor din vechime ai urmat,
Bucură-te, piatra cea nouă a zidirii cugetătoare,
Bucură-te, cunună nou împletită a Bisericii drept măritoare,
Bucură-te, cel ce te-ai arătat ca un trandafir proaspăt înflorit,
Bucură-te, cel ce de la Dumnezeu ai fost dăruit,
Bucură-te, steaua cea nouă a credinţei poporului,
Bucură-te, cel ce străluceşti în slava Creatorului,
Bucură-te, bunule chivernisitor al poruncilor cereşti,
Bucură-te, chip al slăvitelor virtuţi îngereşti,
Bucură-te, Părinte Nectarie!*

Condacul al 3-lea

Slăvita înţelepciune ai căutat-o şi ţi-ai dorit-o din tinereţile tale şi pe Hristos l-ai rugat cu lacrimi fierbinţi ca să te împodobească cu înalta ei frumuseţe. De aceea, Nectarie, cu credinţă şi plecăciune strigi către Domnul: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 3-lea

Sufletul tău s-a bucurat, ca mai demult al marilor Parinți Vasile și Grigorie, căci te-ai dus la Atena să dobîndești învățătura cea folositoare. Pentru aceea, cu bucurie îți cîntăm și noi unele ca acestea:

Bucură-te, fiu al luminii celei cerești,
Bucură-te, vlăstar al evlaviei celei îngerești,
Bucură-te, cel ce ai fugit de amăgirile lumesti,
Bucură-te, că cele spre îndumnezeire n-ai încetat să dorești,
Bucură-te, minte purtătoare de Dumnezeu, plină de înțelesuri divine,
Bucură-te, cărbune al dumnezeiescului Duh, focul aprins al cugetării creștine,
Bucură-te, cel ce viață fără de pată ai trăit,
Bucură-te, cel ce înșelăciunea lui Veliar ai zdrobit,
Bucură-te, cel ce ai deschis ușa sufletului spre iubirea lui Hristos,
Bucură-te, cel în care a înflorit săvîrșirea binelui luminos,
Bucură-te, cel care ești sprijin tare al celor credincioși,
Bucură-te, săgeata de mult plîns al celor dușmănoși,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 4-lea

Avînd în tine rîvna dumnezeiască a Cuvioșilor Părinți, fără încetare ți-ai dorit viața cea îngerească. De aceea, ai intrat cu bucurie în Hios în ceresul cin monahal și pe vrășmașul l-ai lăsat păgubit, cîntînd neîncetat: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 4-lea

Strigat-ai către Arhiereul Cel dintru înălțime din toată inima ta, iar El a auzit rugăciunea ta. De aceea, degrabă a liniștit apele mării și furtuna a potolit. Văzînd acestea, cei care prin rugăciunile tale au fost salvați îți cîntă cu mulțumire unele ca acestea:

*Bucură-te, cel ce de la Dumnezeu ne-ai fost trimis
vindecător,*

Bucură-te, izvor nesecat al minunilor,

Bucură-te, al Bisericii astru cel nou prealuminat,

Bucură-te, că în rîndul Tuturor Sfinților ai intrat,

Bucură-te, vas neprețuit al darurilor cerești,

Bucură-te, grădină înflorită a fericitelor virtuți îngerești,

Bucură-te, cel ce furtuna mării o liniștești,

Bucură-te, că strigătul hulitorilor îl potolești,

Bucură-te, noule ales al lui Hristos,

Bucură-te, al virtuților grădinar cuvios,

Bucură-te, iubitorule de viața duhovnicească,

Bucură-te, cel ce ai fost răsplătit cu bucuria cerească,

Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 5-lea

La fel ca Sfinții de demult, în aceste vremuri de pe urmă te-ai arătat Ierarh Sfînt și vrednic de cinstire. Căci viața ți-ai petrecut în același chip cu ei și ai săvîrșit minuni, izbăvindui din necazuri pe cei care strigă: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 5-lea

În țara Egiptului, ca păstor al Pentapolisului, te-ai arătat cu adevărat Arhieru înțelept, ales și luminat de Dumnezeu, alergînd spre învățătura lui Hristos precum odinioară Pavel. De aceea, și cei credincioși, cunoscînd virtuțile tale, cu glas de bucurie strigă unele ca acestea:

Bucură-te, a cetății mărire,

Bucură-te, a evlaviei fire,

Bucură-te, cel asemenea Cuvioșilor pustiei,

Bucură-te, podoaba cea nouă a preoției,

Bucură-te, vas al blîndeții și tezaurul iubirii,

Bucură-te, dătătorul păcii și izvorîtorul milei,

Bucură-te, că Bisericii te-ai arătat strălucitor,

Bucură-te, că celor cuvioși te arăți îndrumător,

Bucură-te, chip al trăirii celei neprihănite,

Bucură-te, candelă a dumnezeirii primite,

Bucură-te, că Arhieru desăvîrșit celor înalte slujești,

Bucură-te, cuvîntător neîntrecut al celor dumnezeiești,

Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 6-lea

Văzut-au creștinii din toată Biserica Egiptului că ești un adevărat păstor al Evangheliei. Pentru aceea, mulțimile credincioșilor ce ascultau cuvîntul învățăturii tale gîndeau că au dobîndit un nou Sfînt Părinte ce cu putere învață. Și, împreună cu tine, nu încetau să strige Domnului: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 6-lea

Mai apoi, Cuvioase, ai strălucit și în pământ elen asemenea unui nou Apostol, luminând inimile credincioșilor cu focul sfințelor învățături și cu razele vieții tale. Pentru aceasta, fiind și noi luminați de strălucirea ta, îți strigăm unele ca acestea:

*Bucură-te, luminător al Bisericii Domnului,
Bucură-te, trîmbița cea tare a adevărului,
Bucură-te, cel ce ai avut rîvna Apostolilor,
Bucură-te, izvorul harului și al vindecărilor,
Bucură-te, retor îndumnezeit al cuvintelor vieții,
Bucură-te, că pline de har sînt omiliile tale, înțeleptule al cetății,
Bucură-te, cel ce curăți sufletele de robia patimilor,
Bucură-te, că potolești pornirile inimilor,
Bucură-te, mare învățător al credincioșilor,
Bucură-te, ascet tare, lui Hristos următor,
Bucură-te, că multe ispîte ai îndurat,
Bucură-te, că sufletele spre Hristos le-ai îndreptat,
Bucură-te, Părinte Nectarie!*

Condacul al 7-lea

Mare între Ierarhi și înțelept între învățători, dar și smerit ascet al lui Hristos n-ai încetat a fi, Cuvioase. Pentru aceea, ai fost chemat să fii părinte duhovnicesc al celor ce se pregăteau pentru slujirea preoțească. Cu ei împreună te slăvim și strigăm: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 7-lea

Căii dumnezeiești și norului duhovnicesc ai urmat, cela ce esti nectar al dreptății și fruct de viață sfântă, iar pe noi, la vreme de strîmtoare, neîncetat ne-ai izbăvit. Pentru aceasta, sufletele noastre se bucură cînd îți cîntă ție unele ca acestea:

*Bucură-te, cărare a bucuriei,
Bucură-te, adiere a veșniciei,
Bucură-te, cel ce izvorăști apele harului,
Bucură-te, cel ce ai pecetluit gura balaurului,
Bucură-te, primăvara sfințeniei ce alungi iarna din gînd,
Bucură-te, strălucire ce luminezi întunericul cel adînc,
Bucură-te, cel ce încurci gîndurile celor păcătoși,
Bucură-te, cel ce bucuri inima celor credincioși,
Bucură-te, sprijin al dreptmăriturilor,
Bucură-te, nimicitorul ereziilor,
Bucură-te, căderea defăimătorilor,
Bucură-te, vindecătorul bolnavilor,
Bucură-te, Părinte Nectarie!*

Condacul al 8-lea

Din mila ta cea mare, Părinte, izvorăsc minuni nemaivăzute care ridică pe cei ce se află în durere. De aceea, fără încetare sosește la Sfînta ta Mănăstire mulțime de lume cerînd vindecare și izbăvire din boli și cîntîndu-ți ne-ncetat: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 8-lea

În insula Eghina, Sfinte, Mănăstirea ta este liman izbăvitor.
Aici, sufletele monahiilor le-ai condus duhovnicește spre
mîntuire și le-ai îndreptat spre Hristos cu înțelepciune.
Pentru acestea, neîncetat se vor ruga către tine zicînd:

Bucură-te, a minții sfîntă lucrare,

Bucură-te, ocean de răbdare,

Bucură-te, chip viu al smereniei,

Bucură-te, tezaur sfînt al curăției,

Bucură-te, candelă a purității și chivot al nepătimirii,

Bucură-te, locaș al virtuților și sanctuar al cumpătării,

Bucură-te, că spre Dumnezeu conduci Mănăstirea ta,

Bucură-te, că toată puterea și rîvna ți-ai pus pentru ea,

Bucură-te, al Eghinei strălucit veghetor,

Bucură-te, că degrab' credincioșilor le dai ajutor,

Bucură-te, că pe mulți din pericole i-ai salvat,

*Bucură-te, că pe amăgitorul în prăpastia cea adîncă l-ai
aruncat,*

Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 9-lea

Sfintele tale Moaște sînt pline de har sfînt și de miros de
bună mireasmă duhovnicească. Mirul ce izvorăște din ele
bine-înmiresmează nu doar Sfînta ta Mănăstire, ci și
întreaga insulă a Eghinei, sfințindu-i pe aceia care nu
încetează a striga către tine: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 9-lea

Izvoritoare de har și de bogate daruri cerești sînt Sfintele tale Moaște. Prin ele mulțime de bolnavi sînt vindecați și cei slăbănogi sînt îndreptați. De aceea, și noi, împreună cu dîșșii, strigăm unele ca acestea:

Bucură-te, scaldătoare vindecărilor,
Bucură-te, dezlegarea suferințelor,
Bucură-te, cel ce degrabă alergi în ajutor,
Bucură-te, că în vis sau în chip tainic te arăți tuturor,
Bucură-te, fîntînă ce părintească iubire izvorăști,
Bucură-te, liman al bucuriei sufletești,
Bucură-te, că de îngrozitorul cancer pe mulți ai vindecat,
Bucură-te, că demonilor rană de mult plîns ai dat,
Bucură-te, cel ce vanitatea înțelepciunii lumești ai îngenunchiat,
Bucură-te, că în chip minunat pe credincioși i-ai ajutat,
Bucură-te, podoabă de mult preț a Ierarhilor,
Bucură-te, cel ce luminezi mintea neștiutorilor,
Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 10-lea

Toți credincioșii care s-au îndulcit din hrana binefacerilor tale te numesc ajutor și acoperitor. Căci dintre cei ce te-au chemat cu credință, niciunul nu a rămas nemîngîiat de harul tau. De aceea, toți cu bucurie cîntă: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 10-lea

Vestea minunilor tale, purtătorule de Dumnezeu, s-a răspândit pretutindeni. Iar tu și pe cei de departe degrabă i-ai ajutat și din pericole sau din necazuri i-ai salvat. De aceea, către tine aleargă zicînd:

*Bucură-te, că Mare ai fost numit între Părinți,
Bucură-te, că loc de cinste ai între Sfinți,
Bucură-te, că la fel cu cei de demult esti lăudat,
Bucură-te, că între Sfinții Părinți ai fost încununat,
Bucură-te, triumf al credinței și zid de apărare creștinilor,
Bucură-te, izvor al harului, rușinarea necredincioșilor,
Bucură-te, cel ce ne descoperi slava adevărului,
Bucură-te, cel ce pecetluiești gura păcătosului,
Bucură-te, bucuria și puterea credincioșilor,
Bucură-te, sprijinul și întărirea sufletelor,
Bucură-te, cel prin care Hristos se slăvește,
Bucură-te, cel prin care diavolul se stîrpește,
Bucură-te, Părinte Nectarie!*

Condacul al 11-lea

Noi, cei izbăviți sub acoperămîntul tău, Părinte, îți înălțăm
imnuri nenumărate de mulțumire. Căci degrabă ai venit în
toate necazurile noastre să ne alungi tristețea. De aceea, cu
ajutorul tău, Îl slăvim pe Hristos strigînd: Aliluia!

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Icosul al 11-lea

Cu flăcările minunilor tale ai ars zelul demonilor și ai venit cu osîrdie în ajutorul credincioșilor. De suferințe grele fiind ei cuprinși, le-ai stins durerea lor și i-ai vindecat de multime de boli. Pentru aceea, cu evlavie rostesc unele ca acestea:

Bucură-te, vindecătorul bolnavilor,

Bucură-te, spaîma demonilor,

Bucură-te, că pe cei chinuiți de friguri i-ai vindecat,

Bucură-te, că pe slăbănogi i-ai îndreptat,

Bucură-te, cel ce ai înmulțit apa fîntînii secate,

Bucură-te, că ai binecuvîntat Eghina cu rugăciuni neîncetate,

Bucură-te, că prin tine mila lui Dumnezeu se arată,

Bucură-te, cel ce seceta ai oprit și ai dat ploaie bogată,

Bucură-te, izvorul harului nesecat,

Bucură-te, stea care pe toți i-ai luminat,

Bucură-te, cel ce al Mănăstirii iscusit duhovnic te-ai arătat,

Bucură-te, că de la monahii innuri auzi neîncetat,

Bucură-te, Părinte Nectarie!

Condacul al 12-lea

Prin Sfintele tale Moaște, Părinte, se revarsă cu bogăție harul Mîngîietorului, care asemenea unui izvor nesecat adapă sufletele chinuite și vindecă bolile trupești ale celor ce strigă neîncetat către Domnul: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Privește dintru înălțime și înspre noi păcătoșii, când împreună cu Cetele Îngerești cânti imnul Treimii Celei Întreit Sfinte, și cu milostivirea ta cea mare nu înceta să ne ajuți pe noi, care cu credință strigăm către tine unele ca acestea:

*Bucură-te, fiu al Silivriei,
Bucură-te, slava Bisericii,
Bucură-te, mândria Eghinei,
Bucură-te, păzitorul Eladei,
Bucură-te, chip și model de cucernic Ierarh,
Bucură-te, pavăză și scăpare pentru orice monah,
Bucură-te, Luceafărul cel nou al Bisericii,
Bucură-te, darul prin care se întăresc cucernicii,
Bucură-te, cel prin care patimile se curățesc,
Bucură-te, că prin tine pe Dumnezeu Îl slăvesc,
Bucură-te, apărător neobosit al credincioșilor,
Bucură-te, grabnic mijlocitor către Creator,
Bucură-te, Părinte Nectarie!*

Condacul al 13-lea

O, Preabunule Părinte, luminătorul Ortodocșilor, Ierarhule al lui Hristos, Nectarie! Stînd în fața Tronului lui Dumnezeu, roagă-te neîncetat pentru iertarea păcatelor noastre și pentru întoarcerea noastră spre înfierea harului. Căci neîncetat către Mîntuitorul strigăm: Aliluia!

Acest condac se rostește de trei ori. Apoi se zice iarăși Icosul 1 (În lume ai trăit arhieriele a lui Hristos...) și Condacul 1 (Pe steaua cea nouă și strălucitoare...) și se face otpustul.

Iosif D. Agapitos – Sfântul Nectarie, sfântul iubirii

Sfântul Nectarie – sfântul iubirii
de
Iosif D. Agapitos

FOLOSITI TEXTUL DOAR DACA AVETI CERTITUDINEA CA ESTE CONFORM CU ORIGINALUL ROMANESC. PENTRU ACEASTA PROCURATIVA LUCRAREA DOAR DE LA PERSOANE DE INCREDERE CARE AU VERIFICAT INTEGRITATEA TEXTULUI, SAU DESCARCATI-O DE PE SITEUL

<http://www.angelfire.com/blues2/carti/>

Rugati-va pentru cei ce au trudit la realizarea
acestei versiuni digitale.

APOLOGETICUM
2003
